

KURT BRAND

EXPERIMENT S DVOJČATY

Přeložil Jaroslav Kuťák

KNIHOVNIČKA
RODOKAPSU
51

IVO ŽELEZNÝ
PRAHA

Norman Dewitt, pozemský tyran, zahynul pod kamennou lavinou na Měsíci. Ren Dhark se znovu ujímá správy Země. Ukončí povstání Robonů dohodou, že budou přepraveni na planetu, kterou pokládají za svou. Zemi teď nehrozí žádné nebezpečí a může se opět v klidu rozvíjet. Ale klid ke znovuvýstavbě je vážně narušen. V kosmu se začínají ztrácet lodi pozemské flotily. Nikdo si neumí vysvětlit, co a hlavně kdo za tím vězí. I sama POINT OF se ocitá ve vážném nebezpečí, z něhož ji zachrání jen chladnokrevné manévrování Rena Dharka. Že by hrozila další invaze?

* * *

FO-1 zmizela!

Ztratila se z místa, kde stála, měla vypnuté agregáty a její zmizení nikdo nezaměřil, nikdo nezaznamenal ani jeden jediný energetický impuls, vůbec nic!

Muži v zaměřovači centrále se pořádně zpotili. Měli za sebou hodinu, na kterou nikdy nezapomenou. Žádný z vědců z jeskynního systému na Hope jim nechtěl věřit, že se už půl dne ve dvouslunečné soustavě Col nic nepříhodilo. Plni nedůvěry, vedeni commanderem Huxleyem, vešli do centrály. Zkontrolovali, co se dalo. Neustále aktivovali paměťové sektory počítačů, zkoumali vyvolané údaje a záznamy.

Ale nikde žádná chyba!

FO-1 přesto zmizela!

Beze stopy!

Pět tisíc vědců z jeskynního systému, kde studovali techniku Tajemných, vidělo ve zmizení FO-1 největší záhadu ze všech, a to byli obklopeni tisíci podobných hádanek!

„Pojďme si ještě jednou pořádně prohlédnout místo, na kterém FO-1 stála,“ navrhoval jeden z kontrolorů.

„Nic tam neuvidíte,“ odvětil stále ještě otřesený commander Huxley. „Jenom skály...“ Nemyslel ani tolik na loď, jako na posádku...

Kráčel strnule jako robot. Neustále se snažil vypudit z hlavy domněnku, že muže z FO-1 už nikdy neuvidí.

Nikdy!

Prudce se zastavil a otočil se k ostatním. Bylo mu jedno, že najednou mění názor: „Dobrá, podíváme se tam! Podívejme se na místo, kde ještě nedávno stála moje loď!“

Třicet mužů vyrazilo. Nasedli do letounů, aniž by si všímali čarokrásné přírody a směřovali k inkriminovanému místu,

Třicet mužů pak stálo na holých skalách, které kdysi byly místem, kde přistála FO-1. Nikdo nemluvil. Všichni byli otřesení a naplnění obavami. Jak jen mohla výzkumná loď tak jednoduše zmizet? Jaká síla dokázala pohnout lodí těžkou miliony tun a odnést ji neznámo kam? A stalo se to tak rychle, že první důstojník Prewitt nestačil ani odvysílat volání o pomoc!

Mlčky na sebe pohlíželi, v každém pohledu tisíce otázek, ale v žádném odpověď...

Nebe nad jejich hlavami se protrhlo a ukázalo se jedno ze sluncí. Nikdo si ho však nevšímal. Všichni hleděli k zemi a očima prohledávali skálu. Někteří z nich si najednou nevěřicně promnuli oči.

„Co je to?“ zeptal se commander Huxley zlomeným hlasem.

H. C. Vandekamp, odborník na kontinuum, odpověděl: „Vy jste to neviděl, když jste tu byl naposledy, commandere?“

Oslovený zavrtěl hlavou.

Pak se nebe uzavřelo a zakrylo slunce.

Skála, na které stáli, se přestala třpytit a zářit spektrálními barvami. Změnila se na obyčejný šedivý kámen.

Někteří muži poklekli a prohlíželi si kámen zblízka. Nyní, když už nesvítilo slunce, to byl zas úplně všední, obyčejný kámen.

Jeden inženýr si vyžádal spektrometr.

O půl hodiny později byl přístroj připraven. Reflektory se rozzářily a kámen se opět rozzářil do fantastických barev.

„Co se to tady stalo?“ To byla otázka, která visela ve vzduchu.

První zkoušky začaly.

Tři inženýři poklekli, další tři vylezli o kus dál na skálu, aby měli lepší přehled.

„Skála je jako eloxovaná...“, řekl jeden z nich a další poznamenal: „Teď je to teda úplně šílený!“

Třetí neustále vrtěl hlavou.

„Vezmeme si letoun. Podíváme se na to z výšky!“

Krátce nato odstartoval letoun se třemi inženýry na palubě a pomalu letěl ke zkoumanému místu.

Za chvíli se nad ním zastavil.

„Co je?“ ptali se ze země videofonem.

„Z ptačí perspektivy to vypadá trochu jinak. V oblasti, která byla pod FO-1, je kámen normální... Stop! Musím se opravit. Mohly by mi reflektory tři až šest posvítit?“

„Jistě...“

Tři inženýři na palubě lodi napjatě čekali. Žádané reflektory se rozzářily. Pohon letounu tiše bzučel. Bylo slyšet dech mužů v kabině.

„No...?“ Na zemi byli netrpěliví.

„Je to tak... Tam, kde stála FO-1, je barevné záření slabší než okolo, jakoby korpus lodi eloxaci bránil..., nebo... „Dál se nedostal. Protože ho zaskočila síla vlastních úvah.

„Nebo co?“ ozval se netrpělivě Huxley. „Mluvte, člověče! Co jste zjistil?“

Inženýr mu ostrý tón neměl za zlé. „Nic nového. Jen jsem něco domyslel... Když pod FO-1 nenabrala skála barvu, pak se to ale muselo stát s FO-1, ne?“

Přiletěl další letoun. Dalších jedenáct mužů stvrdilo výsledky pozorování těch tří prvních...

„Kde je moje loď?“ zamumlal si pro sebe Huxley.

Z jeskyní přivázeli další měřicí přístroje. Na místě činu zůstala jen skupinka expertů, aby vyřešila záhadu eloxované skály...

Vzorky byly převezeny do jeskyní a odevzdány velkému analyzačnímu přístroji, který vědci žertem nazvali *Anna*. Stroj se rozběhl, přijal vzorky a pustil se do nich.

Netrvalo však dlouho a vydal je neporušené zpět.

Bez analýzy.

Nevěděl si rady.

Vědci rozpačitě přešlapovali.

„Zatracená kraksna!“ ulevil si kdosi.

* * *

Henner Trawisheim, zástupce Rena Dharka na Zemi, okamžitě jednal, když dostal senzační zprávu, že POINT OF umí transítovat a že právě provedla svůj první skok hyperprostorem.

Trawisheim tuhle zprávu hned zveřejnil. Většina televizních stanic přerušila program, aby pozorným divákům sdělila novinku. Jen málokdo prokoukl Trawisheimovu taktiku: chtěl odlákat pozornost od zmizení kosmických lodí CAESAR, YAMID, SHARK a FO-1. Pýcha pozemšťanů -jejich kosmická flotila - ztratila čtyři lodě! Nenahraditelnou FO-1! Mezi obyvateli propukala panika! Hovořilo se o cizí invazi. Síla pozemské flotily byla zpochybněna.

Jaká síla unesla ty čtyři lodě? Co za katastrofou vězí?

Když televizní stanice přerušily program, diváci čekali zprávu o zmizení páté lodě. Namísto toho se dozvěděli, že POINT OF i její Blesky jsou schopny transice!

Trawisheim kalkuloval správně. Fámý a divoké spekulace utichly. Tématem číslo jedna se stal Ren Dhark a prstencová loď.

Náš velitel! Tak se mluvilo o Dharkovi a i starým lidem se rozzářily oči, když uslyšeli Dharkovo jméno.

Hennera Trawisheima se to nedotklo. Úspěchy a porážky se jeho ješitnosti netýkaly. Pracoval klidně a věčně.

„Posad'te se, Eylersi!“ řekl od psacího stolu šéfovi tajné služby.

Bernd Eylers sledoval Dharkova zástupce při práci. Znal Trawisheimovy geniální schopnosti, ale přesto mu byl tento přesný a zodpovědný muž pořád určitou záhadou.

Dharkův zástupce odložil akta, stiskl tlačítko a stoh fólií se ponořil do stolu. Pak pohlédl na šéfa Galaktické Bezpečnostní Organizace -GBO: „Máte snad trochu času, Eylersi, že?“ zeptal se zvesela a v očích se mu šibalsky zajiskřilo.

„Hlavně mám starosti, Trawisheime. Potřebuju člověka, se kterým bych si v klidu mohl promluvit o svých starostech. Vy byste měl čas?“

Henner Trawisheim měl vždycky čas, když šlo o to, aby si vyslechl důležité věci.

„Mám čas, mám, Eylersi. Chcete se mnou mluvit ohledně Shantona?“

„Ne přímo.“ Eylers se zahleděl na špičky prstů, přemýšlel, zamyšleně pohlédl na Trawisheima a váhavě pokračoval. „Shanton představuje pouhý článek řetězu... Není pochyb o tom, že byl k oněm sprostým sabotážím zneužit...“

„Meziotázka: je náš kosmický obranný systém skutečně oslaben?“

„Ano. Možná budete překvapen, když vám sdělím, že tato záležitost mne konkrétně nijak nezneklidňuje. Já si dělám starosti kvůli něčemu jinému: chci vědět, co za tím vším vězí.“

Trawisheim zvážil, o čem je řeč a zeptal se rovnou na nejpravděpodobnější vysvětlení: „Vy se domníváte, že jde o rozsáhlý manévr, jehož úkolem je odlákat naši pozornost?“

„Ano. Ale nemám zatím ani jeden jediný důkaz. A navíc: proč manipulátoři dovedli Shantona až k poznání, že sabotérem je on sám? Jaký je tohle záměr?“

„Tohle je ryze podružná otázka, Eylersi,“ namítal Trawisheim.

„Jasně...“ řekl Eylers a v tu chvíli se ozval jeho náramkový videofon. Zvedl ruku a podíval se na maličkou obrazovku. „Ano?“

Překvapivě hlasitě a zřetelně pak on i Trawisheim slyšeli: „38. patro, 3/109. Načapali jsme tady nějakýho chlapa. Reportér Terra Pressu. Nějakej Bert Stranger...“

„Zadržte ho! Přijdu a osobně si ho vyslechnu. Ten se bude divit...“

Trawisheim si vzpomněl: „To je tentýž muž, co byl na větvi 227?“

„Kdo jiný? A já se ptám, jak se mu mohlo podařit dostat se až do 38. patra? K čertu, nač tady máme všechny ty zábrany a kontroly? Škoda, Trawisheime, rád bych si s vámi popovídal déle. Brzy zas přijdu.“

Za chvíli stál Eylers o poschodí níž tváří v tvář reportérovi.

Ty zatracenej kašpare, pomyslel si v duchu, a měřil si muže z Terra Pressu jako někoho, kdo smrdí na deset kilometrů daleko i proti větru.

Bert Stranger se svýma dětskýma očima nedíval nijak bezradně, spíš prozrazoval jistou pobavenost. Jeho pohled Eysterse ještě více rozčílil.

„Vy...!“

„My se přece známe, Eylersi,“ vpadl mu Stranger do řeči a svýma krátkýma rukama učinil velkorysé gesto. „Ale ty vaše zabezpečovací zařízení nestojí za nic. Vysloveně hračka...“

Eylers se zarazil. Že by ta kreatura opět vysílala jeden z těch svých přímých přenosů?

Chytil tlustého, odulého mužíka oběma rukama za límec a přitáhl ho k sobě.

„Eylersi, nadzvedávejte si mě jak chcete, já stejně už nevyrostu!“

Eylers se podíval doleva. Kdosi se tam hlasitě zachechtal.

„Já za to nemůžu...“,“ odvětil omluvně muž, který se smál, a uhnul pohledem.

Eylers Strangera pustil. Reportér si upravoval oblek. Uhladil si sako na břicho a strčil ruku do kapsy. Pět mužů kolem Eylerse zpozornělo.

„Asi byste rád věděl jak jsem se do tohodle vigvamu dostal, Eylersi...“,“ řekl Stranger a ukázal dlaň. Držel v ní něco jako miniaturní vysílačku.

„Co to je?“

„Sezame otevři se,“ odvětil Stranger a nevinně zamrkal. „Ukážu vám, jak to pracuje, Eylersi. Měl byste chuť navštívit Trawisheima o patro výš? Ještě nikdy mi neposkytl interview.“

Ozvěnou mu byl posměšný smích strážců. Pro nepovolaného bylo naprosto vyloučeno, aby prošel kontrolami ke 40. patru.

„Dám vás zavřít! Nemám čas na hlouposti...“

„Takže vy té věcičce v mé dlani moc nedůvěřujete, Eylersi, co? Vypadá to, že si pánové z Terra Pressu spokojeně zamnou ruce. Poslali mě sem, abyste mě načapal. Takříkajíc jako obětního beránka...“

„Moment, Strangere, mohl byste tohle vaše tvrzení dokázat?“

„Už se vám někdy povedlo zabouchnout otáčivý dveře?“

„Odved'te ho!“

Ale Stranger o krok ustoupil. Pohled jeho dětských očí vyjadřoval bolest. „Pak se nikdy nedozvíte, jak jsem se dostal do vládní budovy. Kde máte vlastně napsáno, že je sem vstup zakázán? Nikde, co? Nebo kde to teda je napsané, Eylersi?“

Nikde!

Bezpečnostní služba měla za to, že budovu stačí chránit kontrolními elektronickými zábranami.

„Oukej, nehrajete ten poker špatně, Strangere,“ otevřeně přitakal Eylers. „Ukažte nám, jak jste se dostal na tohle patro. Ale to vám povídám, jestli to nedokážete...“

Stranger mu kamarádsky položil ruku na rameno. „Prosím, už nic neříkejte... Připomínáte mi jednu moji dávnou přítelkyni...“

Že by si ten sádelnatý lump dovolil být ještě i sarkastický?

„Skutečně,“ pravil jako nevinátka a kulatá hlavička se mu několikrát zhoupala nahoru a dolů. „Tolikrát mi vyhrožovala, že mě opustí. Jak často!? A jak často jsem jí říkal; Ann, kdy konečně přestaneš s těmi svými prázdnými sliby...? Půjdeme teď k Trawisheimovi?“

Eylersova tvář poněkud znachověla. Musel se ovládat, aby na reportéra nevyjel. Ale ovládl se: „Dobře, dokažte to!“

„Rád,“ odvětil Stranger, „ale musíte kontrolami projít první.“

„Dobrá, strážě však budete mít v patách, příteli!“

„Jojo, jasně,“ poznamenal reportér, který musel mít vždycky poslední slovo. „Na nás malý si každý dovolí...“

Vstoupil do chodby k antigravitační šachtě. Eylers se zastavil krok před první kontrolou. Pak to vypadalo, že má Bert Stranger naspěch.

„Nestarejte se o mne! Vyjed'te nahoru a řekněte Trawisheimovi, aby mě čekal.“

Eylers zavrtěl hlavou, ale poslechl. Vstoupil do antigravitační šachty a pomalu stoupal vzhůru. Reportér se díval za ním a v dlani svíral svůj Sezam. Za ním stálo v půlkruhu pět sebejistých mužů. Šklebili se.

Elektronickou kontrolou, založenou na přeměřování mozkových vln, nebylo možné projít!

Ten čmuchal se tu určitě zesměšnil!

Vtom Stranger vykročil, prošel kontrolami a poslední, co pak strážě viděly, bylo jen jeho zamávání.

Vstoupil do antigravitační šachty a vznášel se nahoru k 39. patru!

Za chvíli seděl u stolu proti Henneru Trawisheimovi a na desce mezi nimi ležela malá kouzelná skříňka.

„...tenhle přístroj kopíruje moje mozkové vlny... Hm...,“ poznamenal Eylers a krabičku si vzal. „Konfiskuji! Vysvětlení si snad mohu ušetřit!“

„Daruji vám to, Eylersi,“ usmál se Stranger.

„Nepotkali jsme se náhodou ve velkém vysílači v Cent Fieldu, Strangere?“ poznamenal Eylers, když si vzpomněl na letmý dojem, že tam Strangera zahlédl.

„Tak přece jste mě viděl?“ poznamenal Stranger a najednou už se netvářil jako kluk, tohle už byl pohled bystrého muže.

Takže on si na polovičního blázna jenom hraje, konstatoval Eylers v duchu a pocítil úlevu. Pak vypálil salvu otázek. Muž z

Terra Pressu pozorně naslouchal a promluvil teprve ve chvíli, když Eylers přestal.

„Já jsem reportér. Vy jste šéf GBO. Henner Trawisheim je zástupce commandera Země. Každý z nás má svá speciální práva. Já osobně znám svá práva coby reportéra a samozřejmě, že vám neodpovím ani na jednu otázku. Sezam jsem si koupil...“

„Znáte prodejce?“

„Ne!“

„Můžete ho popsat?“

„Ano, ale neudělám to!“

„Strangere, dobře víte, že tímhle vaším Sezamem ohrožujete bezpečnost lidí...“

„Velká slova bez obsahu, Eylersi! Přestaňte už s těmi psychózami!“

Eylers vstal. Konejšivě položil reportérovi ruku na rameno a řekl: „Strangere, já vám slibuju...“

Reportér mu skočil do řeči: „Vzpomeňte si na moji přítelkyni, Eylersi!“

Šéf GBO sebou zlostně trhl: „Tak dobře, bez slibů! Popište mi muže, který vám prodal tu věc!“

„Mám vám ho vydat na milost a nemilost?“

„Ohrožuje obecnou bezpečnost!“ tvrdil Eylers.

„Na co teda máme GBO?“ zeptal se reportér.

Eylers se nedal. „Jsou záležitosti, které musí zůstat tajné...“

„Jako třeba ztráta čtyř kosmických lodí, kterou vláda před lidmi tají!“ energicky namítal Stranger. „Proč lidem neřeknete pravdu? Hořkou pravdu? Proč schováváte commandera Země za sít' neprostupných kontrol, když už se jednou za čas octne v Alamo Gordu? Hennere Trawisheime, vy máte strach? Věčnost, pořádek, píle... To je všechno fajn, ale taky by to chtělo trochu kontaktu s lidmi, to ještě nikdy nikomu neuškodilo...“

„Ušetřte si přednášky, Strangere. Popište nám muže, který vám prodal ten přístroj, a...“

„Naposledy říkám, že ne!“

„Pak vás musím vyzvat, abyste ihned opustil vládní budovu!“

„Jako vyhazovač jste se už osvědčil na větvi 227, Eylersi. Někdo vám za to platí?“

Byla to drzost nebo hloupost?

Henner Trawisheim celou dobu mlčel. Přemýšlel o Strangerovi. Ještě ho nebyl schopen nikam zařadit. Podvědomě si však sliboval, že ho nespustí ze zřetele.

* * *

POINT OF vykonala třetí transici, ocitla se před oběžnou dráhou Pluta a poslala do Cent Fieldu zprávu o svém příletu.

Vlastně ještě nikdy si nikdo nekladl otázku, proč nezkusit vypnout ochranná intervalová pole a pokusit se pak překročit rychlost světla. Přitom to bylo tak lákavé...

Nyní už to bylo zčásti vyřešeno.

Intervalová pole představovala brzdu transice!

Jakmile byla vypnuta, POINT OF byla schopna transítovat - v nulovém čase skákat hyperprostorem a překračovat tak neobyčejně dlouhé vzdálenosti v normálním prostoru!

Ren Dhark se však tímto objevem nedával nijak unášet. Rychle se vrátil ke starostem, které ho sužovaly.

Kdo to zaútočil na POINT OF? Před kým prstencová loď prchla za pomoci automatického řízení? Checkmaster hovořil o neznámém nebezpečí z kosmu. Nic víc.

Byl to tentýž nepřítel, který způsobil zmizení dalších čtyř lodí pozemské flotily?

Samé otázky bez odpovědí.

Ale otázky bez odpovědí tu byly od chvíle, kdy lidé objevili v jeskyních na Deluge techniku neznámé civilizace, která před tisíci lety uprchla z Hope a již dali lidé jméno Tajemní.

Otázkou bylo i to, zda Tajemní uprchlí, zahynuli, nebo se snad skryli...

Na půl ucha zaslechl hlášení, že Petr Voncev vlétl s Bleskem 026 zpátky na palubu POINT OF.

Blesky mohly transítovat stejně jako jejich mateřská loď POINT OF!

„Nač myslíš?“ vytrhl Rena z myšlenek jeho přítel Dan Riker.

„Na FO-1 a na poslední hlášení z Hope. Co to tam mohli objevit?“

Dan pokrčil rameny. „Loď FLYING DOG letí se vzorky na Zem. Zavoláme si na ni. Kapitán přece musí vědět, co naložil.“

„Oukej, dej vědět spojařům...“

Ve spojové centrále měli službu nerozluční přátelé Elis Yogan a Walt Brugg. Jeden by pro druhého skočil do ohně. Výborně si rozuměli, přestože měli naprosto odlišné povahy.

Yogan hlásil: „Nedostávám spojení s FLYING DOG. Už by měla dávno být před oběžnou drahou Pluta...“

Ren Dhark zbystřil. „Yogane, dotaz: kdy přešla FLYING DOG do transice?“

„Zavolám na Hope... Spojím vás...“

Za chvíli se z Hope ohlásil spojař jménem Ollig. V duchu proklínal, že má zrovna nyní službu.

„Commandere...“ ošíval se Ollig. „Commandere, FLYING DOG opustila Hope ve 13.22 normočas. O osmnáct minut později s ní bylo přerušeno spojem. Už déle než hodinu se ho neustále snažíme znovu navázat...“

„To už bylo poté, co FLYING DOG transitovala?“ tázal se Dhark.

„Ne, do transice jí scházelo ještě devět minut...“

„Díky! Dejte mi Huxleye, nebo někoho z velení! Ale prosím rychle!“

Dan zamyšleně pohlédl na přítele. Obával se stejné věci. A pak to Dhark vyslovil: „Ztratili jsme pátou loď!“

„Ty myslíš...“

Ohlásil se commander Huxley. Tvář měl poznamenanou starostmi a vyčerpáním. Vypadal jako opotřebovaný, předčasně zestárlý muž.

„Huxleyi, co je s FLYING DOG?“

„Zmizela jako moje FO-1. Tady mi to nikdo nechce věřit...“

„Proč jste to nehlásil štábu do Cent Fieldu?“ ostře vyrazil Dhark.

Huxley pokrčil rameny a potom unaveně odvětil: „Nikdo nechce slyšet pravdu. V duchu se sami obelhávají. Byl jsem přehlasován. Proto žádné hlášení do Alamo Gorda.“

„Co měla FLYING DOG na palubě, Huxleyi?“

„Ty eloxovaný šutry...“ řekl Huxley a Dhark si potom vyslechl podrobné hlášení o objevu, který na Hope nikdo nebyl schopen analyzovat. Proto posílali vzorky na Zemi...

„Oukej, Huxleyi, zavolejte mi, až budete mít další informace. Která loď je ještě na Hope?“

„EL TAREK, commandere!“

„Díky.“

* * *

Porada ve štábu pozemské flotily v Cent Fieldu.

Ren Dhark na ni dorazil později, protože ho Bernd Eylers zdržel déle, než Dhark čekal. Mezi několika nepříjemnými zprávami byla i jedna příjemná: Jos Aachten van Haag našel továrnu, ve které byly tajně vyráběny přístroje, nazvané Sezam.

Kde? - V Alamo Gordu, ve vědeckém sektoru pod zemí!

Šéf vědeckých týmů Monty Bell se zlobil. Netušil, že mezi jeho spolupracovníky mohou být nějaké černé ovce. Ale v jednom ohledu byla zpráva příznivá: až na přístroj, který dostal Bert Stranger, se žádný další nedostal do prodeje.

Ren Dhark vstoupil do konferenční místnosti ve chvíli, kdy probíhala debata ke zmizelým lodím. Šéf flotily Dan Riker dal každému z přítomných možnost vyjádřit se k věci.

Vtom si Riker všiml Dharka. Bylo to pro něj znamení, aby debatu přerušil. Ostré vrásky kolem Dharkových úst mluvily naprosto jasně.

Dhark se rozhodl pro rozsáhlou akci. Rozhlédl se po sále a začal:

„... máme co do činění s něčím, co Checkmaster POINT OF nazval *neznámým kosmickým nebezpečím*. Domníváme se, že ztráta pěti našich lodí jde na konto tohoto neznámého nebezpečí. V poslední době tak pozemská flotila ztratila dvacetinu svých lodí. Tato skutečnost je ale zároveň výzvou pro POINT OF, aby ihned vyrazila do kosmu a znovu vyhledala kontakt s neznámým protivníkem.“

V sále to zahučelo.

Jeden z přítomných kapitánů se ozval: „Dharku, přece nemůžete pořád za všechny tahat kaštiny z ohně...“

Dharkovy ztuhlé rysy se uvolnily. Ostré vrásky kolem úst se ztratily. „Já nechci nikoho z vás ostouzet. Rozumím vám. Na vašem místě bych měl stejné námitky. Ale dovolte mi poznamenat, že bohužel máme jenom *jednu* prstencovou loď. POINT OF je nejbezpečnější a nejsilnější loď, jakou máme. Zároveň je ve svých intervalových polích nejlépe ze všech lodí chráněna. Proto tohle mé rozhodnutí. Ale flotila má také své úkoly: všechny lodě, které se

nacházejí ve volném kosmu, musí do osmi do večera stát na kosmodromu v Cent Fieldu. Až na EL TAREK, která zůstane na Hope.

Start POINT OF plánují na půlnoc. Ve stejnou dobu odstartuje nejméně padesát kosmických lodí, jejichž úkolem bude vyčkávat v prostoru mimo sluneční systém, být připraveny transítovat okamžitě poté, co POINT OF zavolá o pomoc. Prstencová loď bude v neustálém sledu vysílat své souřadnice. Proto od všech kapitánů čekám, jakmile POINT OF přestane vysílat, že se během jedné minuty dostanou na její úroveň.

Na výsledku této akce pravděpodobně závisí další osud Země.

Tohle je tedy můj plán. Ve 20.30 normočasu čekám pány ze strategického oddělení flotily k poradě.

Děkuji vám.“

Opustil štáb, použil transmitter a v bezčasovém intervalu se octl ve svém bytě ve čtyřicátém patře vládní budovy. Ani se nelekl, když tam před sebou v křesle spatřil velkého, těžkého muže se skotským teriérem u nohou. Dokázal si představit, proč asi na něj Chris Shanton čeká.

Mávl rukou, když se Shanton chystal vstát z křesla. Ale psí robot Jimmy se zachoval jaksepatří, zavrtil ocasem, rozběhl se a otřel se o Dharkovu nohavici.

„Shantone, hlavně mi neříkejte, že jste něco způsobil. Nikdo vám ty havárie nedává za vinu. Are Doorn převzal vaše úkoly. Obranné systémy budou zase brzy v pořádku...”

„Jestli chytím toho chlapa, co mě tak zneužil...“, zatnul Shanton pěsti, „tak ho rozmáčknu jako štěnici.“

Dhark se usmál: „Bylo by lepší, kdybyste ho zmáčkkl jako citron a vymačkal z něj, kdo za těmi sabotážemi stojí a co je jejich cílem. Taky by nebylo bez zajímavosti zjistit, jakou metodou vás vlastně donutil dělat věci proti vaší vůli.“

Shanton pozoroval své pěsti. V duchu si představoval rvačku, ve které vítězí. Pak si uvědomil, že ho pěsti prozrazují. Otevřel je a řekl: „Máte recht, Dharku. Až ho dostanu, pořádně ho zmáčknu.“

„Ještě něco, Shantone...“, řekl Dhark a usmál se. „Na mě se můžete spolehnout. Své přátele nikdy nenechám ve štychu.“

Shanton suše polkl a vstal. „Já vím, Dharku. Ale chtěl jsem to od vás slyšet. Proto jsem tu na vás čekal...” U dveří se ještě zastavil.

„Oukej..., budu se ho snažit dostat. Vy se zas spolehněte, že ten mizera zazpívá... O to se postarám!“

* * *

Půlnoc nad Cent Fieldem.

POINT OF odstartovala. A spolu s ní padesát dvě kosmické lodě. Velká akce, o které bylo obyvatelstvo Země předem informováno, se rozběhla.

Commander planet Ren Dhark zase jednou opouštěl Zemi.

Na kosmodromu postávalo několik set lidí a sledovalo hru reflektorů lodí na nebi. Za chvíli se roj lodí proměnil na hvězdy - na mohutné souhvězdí, které ztrácelo záři, až úplně pohaslo...

A mezi lidmi na letištní ploše zůstaly nevyslovené otázky:

Vrátí se vůbec?

Vrátí se některá z těch lodí?

Uvidíme je znovu?

Neznámé nebezpečí... Bylo skutečně účastno při zmizení pěti lodí, nebo za tím vězelo něco víc?

Otázky bez odpovědí!

Hvězda Alfa v souhvězdí Orionu je od Země vzdálena přes 40 světelných let. POINT OF vyšla z transice poblíž tohoto velikého rudého slunce. Dvaapadesát kulovitých lodí všech tříd se mezitím hnalo ven ze sluneční soustavy Země, připraveno kdykoli transítovat za POINT OF, kdyby došlo k přerušení vysílání souřadnic, nebo dokonce k volání o pomoc.

Na prstencové lodi vládl nevzrušený klid. Staří kosmičtí vlci byli už jednak otrlí, protože prošli řadou nebezpečných situací, a jednak se také spoléhali na neomylný Dharkův instinkt, který je už tolikrát vytáhl z nejhoršího.

Echokontrola na oscilografu neukazovala žádné údaje. Široko daleko naprostý klid. Manu Čobe si nespokojeně povzdechl, ale hned v té chvíli to s ním trhlo, protože se na oscilografu začaly objevovat neznámě křivky. Jejich tvar byl velmi neobvyklý a intenzita pohybu nebyvalé značná.

Echokontrola POINT OF opět zachytila neznámého nepřítele!

Zpráva do velínu!

Obraz oscilografu okamžitě převeden na palubní desku před Rena Dharka!

Dhark si mohl udělat vlastní názor.

Kapitán POINT OF vyzařoval naprostý klid. Kdo tohoto mladého muže neznal, musel ho v tu chvíli mít za chladného, bezcitného rutinéra. Dhark však nebyl ani jedno ani druhé. V podstatě byl optimistou plným naděje a v určitých okamžicích, podobných tomuto, nepůsobil tolik intelektem, jako spíš směsí intuice a odhadu.

„Dharku, vzdálenost k neznámému činí 10,8 světelných let!“ vzrušeně zvolal Čobe.

„Souřadnice?“ otázal se Dhark.

Afričan se v křesle napřímil. Echokontrola zaznamenala poslední souřadnice. Dhark si je na pultě mohl odečíst stejně jako Čobe, ale neudělal to. Přemýšlel o souvislostech. Fakta mu museli dodávat ostatní.

„Díky, Čobe,“ řekl Ren Dhark, když se dozvěděl souřadnice protivníka. Hned nato se spojil se zbraňovými centrály lodi. Systémy Západ i Východ hlásily připravenost.

„A vysílání na Zemi?“ zeptal se Dhark spojařů.

„Pokračuje.“

„Oukej. Sdělte flotile, že se k protivníkovi přiblížíme na vzdálenost pěti světelných let... Grappo, souřadnice pro transici jsou připraveny?“

„Ano.“

Pak byla podána zpráva na Zemi.

Dvaapadesát lodí se připravovalo na přesnou transici. Prostor, ve kterém se neznámý protivník pohyboval, byl bez hvězd.

POINT OF přešla do transice a chystala se v bezčasovém intervalu přeskočit vzdálenost pěti světelných let. Po nějakém šoku z transice, který na ostatních lodích provázal posádku při dematerializaci, nebylo na palubě prstencové lodi ani stopy.

Vypnutí intervalových polí!

Hvězdné sání! Přesně nadávkované množství energie!

Skok!

Ale neznámý protivník byl nadále zaznamenáván jenom pomocí echokontroly.

Vyjde Dharkův plán?

V sedadle pro kopilota seděl vedle Dharka Janoš Szardak. Oba vypadali naprosto klidně, ale oba horečně přemýšleli a nervy měli napjaté k prasknutí.

Szardak netrpělivě pohlédl na Dharka. Ten jen pokrčil rameny, čekal na vyjádření astrofyziků.

Rychlostí 0,82 světla se POINT OF hnala vstříc neznámému nebezpečí. Stálé volání na Zemi nepřetržitě běželo. Tím za sebou POINT OF táhla kosmem nepřehlédnutelnou stopu.

Konečně se ozvali specialisté od zaměřovačů: „S těmihle křivkami si nevíme rady...“

„Díky,“ přerušil je Dhark. „Dejte mi astrofyziky!“

Astrofyzici se kroutili jako hadi.

„Dharku, i kdybyste se nám měl vysmát - tam před námi nic není! Vůbec nic! Nic tam neexistuje. A i kdyby, tak je to jen *nor-existence*, *Nor-ex*!“

„Děkuji...“

Jeden z astrofyziků vykřikl: „Dharku, začíná kolísat časová konstanta!“

Toto zjištění potvrdil i Manu Čobe ze spojové centrály. „Dharku, *Nor-ex* se začíná vzdalovat. Neuvěřitelně zrychluje! Je to..., má to..., je to..., ztraceně, to snad není pravda! Má to nadsvětelnou rychlost a přesto to zůstává v prostoru? Je..., je... Je pryč! Pryč! Nic tu nezůstalo! *Nor-ex*...“

Čobe stvrdil pojmenování, které neznámému jevu dali astrofyzikové: *Nor-ex* - *Neexistentní*!

Hlášení z astrofyzikální centrály: „Časová konstanta klesá do minusu! Podle formule V, arabská 63! Ještě nikdy nepozorováno! Checkmaster zapojen. Kontrola běží.“

„Skutečně se to ztratilo?“ ujišťoval se Janoš Szardak.

„Počkáme na Checkmasterovo vyhodnocení,“ uhnul Ren Dhark. Výraz *Nor-ex* mu neseděl. Ale nevěděl proč.

Pozoroval své přístroje.

Za zády se mu ozval vzrušený šepot. Vypadalo to, že Checkmaster vydal svoji zprávu. Mlčky mu byla předložena fólie s výsledky palubního mozku.

Průběh času je podle posledních kontrol zpomalen. Zrychlení neznámého nebezpečí souvisí s vlastním zpomalením. Fenomén díky nedostatku dat nevysvětlitelný.

Obsah fólie toho mnoho nevysvětlil.

Ohlásil se Manu Čobe. „Právě jsem mluvil s astrofyziky. Přisahají, že tam kde by měl být Norex, nenalezli ani atom... ó, můj Bože!“ zvolal najednou Afričan.

Posádka zadržovala dech.

Přes nekonečné dálavy na palubu proniklo telepatické volání!

Giantský Cal volal *Zatracence* a žádal o pomoc!

Dhark prudce vstal. Musel se soustředit, aby se mohl spojit s Calem.

Jaké nebezpečí? tázal se v duchu Calu.

Cal ho nezná. Je to všezničující nebezpečí. Nemáme prostředky, jak se mu bránit!

Ale vaše flotila má přece 7 000 lodí!...

Ren Dhark se s touhle myšlenkou nedostal daleko, protože ho pěti-členná vůdčí skupina Giantů přerušila silným paraimpulzem:

Nemůžeme použít flotilu. Jejím úkolem není nás chránit. Také není schopna zákroku. Rene Dharku ze Zatracenců, nenech Cal Strážců vesmíru napospas! Jednoho dne budeš litovat, pokud díky zničení naší substance nebudeme schopni splnit svůj úkol!

„Ten je teda drzej...“, poznamenal jeden z důstojníků polohlasem.

Dhark měl však jiný názor. Cal se zatím projevil jako nejspolehlivější partner, s jakým měli lidé dosud co do činění. Neměl důvod mu nepomoci. Navíc by to odporovalo jeho založení. I největšího nepřitele by v případě smrtelného ohrožení zachraňoval.

Byli Gianti největšími a nejradikálnějšími nepřáteli Země? Šlo jim jen o zotročení Země, nebo za jejich činy bylo něco jiného, něco, co lidé nedokázali odhalit?

Rene Dharku ze Zatracenců... Chceš, aby Strážci vesmíru zahynuli a nemohli splnit svůj úkol?

„Cal si myslí, že jsme bozi!“ sarkasticky poznamenal Szardak.

Dhark na to nereagoval. *Cale, dej nám souřadnice své planety.*

Kdesi v hlubinách kosmu musela okrově zbarvená pětice bytostí s dravčími hlavami pochopit, že jim Dhark skutečně míní pomoci.

Po parabázi přišly souřadnice. Dhark je nahlas zopakoval.

Cale, letíme za tebou!

Cal Strážců vesmíru čeká Zatracence, ale chraňte se před tím, kdo chce zničit naši substancí!

„Komplexy méněcennosti Cal teda v žádném případě netrpí,“ pravil Janoš Szardak a uchichl se. Dhark opět nereagoval a věnoval se práci: „Dejte vědět na Zemi, štábu pozemské flotily... Předajte jim souřadnice planety Calu... Těch dvaapadesát lodí ať je ve stále transitzní pohotovosti. POINT OF se znovu ohlásí! Konec!“

Janoš Szardak se spokojeně zašklebil. Tohle byla akce podle jeho gusta.

Ren Dhark to však viděl jinak. Palubní videokom byl propojen do všech místností. Všude najednou viděli jeho tvář a slyšeli jeho hlas.

Dhark nebyl přítelem dlouhých monologů.

„...nevíme, co nás čeká, Cal nedokázal neznámé nebezpečí pojmenovat. Což podporuje domněnku, že budeme mít opět co do činění s Nor-exem nebo Nor-exy. Pokud bychom se dostali do sféry jeho vlivu, patrně bychom nemohli počítat se žádnou šancí na přežití. To je nám všem zřejmě jasné. Zároveň však se nabízí jiná, velkolepá šance: tato situace je jedinečnou příležitostí, jak si Gianty *zavázat*, přestože jsou jim etické termíny lásky, přátelství, věrnosti a podobně cizí...“

Vtom se znovu ozval Cal. Jeho paramentální schopnosti byly neuvěřitelně silné.

Rene Dharku ze Zatracenci! Neznámé nebezpečí dává zmizet našim městům!

Tohle už vypadalo jako volání o pomoc v nejvyšší nouzi, i když to tak nezaznělo. Impulz byl chladný a bez emocí. Copak bylo Giantům vše lidské cizí?

Cale, my za tebou letíme! Transitujeme!

A Checkmaster začal vypočítávat souřadnice transice.

* * *

Deluge, ostrovní kontinent na planetě Hope, měl novou senzaci!

Commander Huxley na to nic neřikal, protože mu jeho FO-1 nepřivedla zpátky. Nestaral se o vzruch kolem eloxovaného kamení...

„Panebože,“ říkal. „Tady jsou přece všelijaké senzace na denním pořádku!“

Měl s tímto tvrzením docela pravdu, ale tahle senzace přece jen za něco stála: díky neutuchající práci bylo zjištěno, jakým způsobem zmizela FO-1.

Všichni přítomní naslouchali přednášce experta Dahna:

„... eloxovaná vrstva je časově neutrální. Jinými slovy: je použitelná do jakéhokoli prostoru a času. Tím se potvrzuje hypotéza, že je možné měnit prostor a čas pomocí změn časových konstant. V tomto ohledu se dotýkáme i vědecky nevysvětleného procesu, který používáme: totiž transice.

Máme tady na Hope loď EL TAREK. Nyní je připravena pro pokus, který by měl potvrdit naše teorie. Jeden z eloxovaných kamenů jsme umístili na bok lodi. Sledujte na obrazovce onen pokus. EL TAREK je mezitím už v mezihvězdném prostoru a čeká na naše instrukce.

Haló, EL TAREKU, pokus číslo jedna rozjet...“

Kapitán Habor Bay už čekal na rozkaz. „Můžeme to rozjet!“ zavolal na svého prvního důstojníka.

Agregáty lodí se rozeřvaly.

Transice se musela konat za několik vteřin.

Habor Bay předal velení lodi prvnímu důstojníkovi a sám pak na obrazovce sledoval kámen, připevněný k jeho lodi a ozářený reflektorem.

Transice!

Šok a onen neovladatelný pocit smrtelné úzkosti!

Habor Bay a ostatní napjatě sledovali kámen.

Ale obrazovka ukazovala jenom svorky, kámen byl pryč!

Zmizel!

Vtom se ve vysílačce EL TAREKU ozvala Hope: „Zpátky! Uděláme další pokus!“

O hodinu později loď přistála nedaleko výstupů z antigravitačních šachet jeskynního systému na Deluge. Experti tam už na ni čekali. Na antigravitačních deskách vzlétli k místu, kam před letem připevnili kámen. Byl pryč.

O pár minut později stáli titíž muži před Haborem Bayem a promlouvali mu do duše. Když už toho měl dost, vyhrkl: „Přece si násilně nezničím loď! Ren Dhark nebo šéf flotily mě postaví před soud! Ne, to nepřipadá v úvahu! Na to je mi můj EL TAREK přece jen líto!“

Ale experti nepolevovali.

Přisahali, že se určitě nic zlého nestane, když se bude držet jejich instrukcí. „Přece postačí, když loď při transici dostanete do určité předem stanovené pozice!“

Habor Bay znejistěl. Tu věc s časovou konstantou nebral příliš vážně.

„Oukej,“ řekl přece jen po určité době. „Já to risknu. Přineste na palubu všechny ty krámy, co je potřebujete k experimentu!“

Jedna z kabin na palubě 22, ležící přímo při vnější stěně lodi, byla vyklizena. Uvnitř zůstal jenom jeden stůl a na něm dvacetikilogramový kámen, kompletně pokrytý eloxovanou vrstvou. V pozadí byly pak vedle videofonů a televizních kamer do tří řad seřazeny přístroje, které neměly žádný jiný úkol, než přesně zaznamenávat a sledovat průběh druhého pokusu.

Habor Bay sledoval instalaci zařízení se smíšenými pocity. Jednomu z fyziků vyhrožoval: „Jestli mi na lodi uděláte nějakou díru... Pak mě poznáte z té horší stránky!“

„Kapitáne, lodi se určitě nic nestane...“

„To uvěřím teprve po pokusu...“

Když obě slunce klesla za horizont a na nebi se objevily měsíce, pokus začal.

Kabinu na palubě 22 opustili všichni lidé. Experti zůstali na palubě EL TAREKU, seděli ve velínu před obrazovkami.

Deset vteřin před transici.

První důstojník vrhl po Haboru Bayovi nejistý pohled. „Jestli tohle vyjde...“

Kapitán měl stejné obavy.

Transice za pět vteřin.

Vědci ve třech kabinách centrální paluby se horečně chvěli. Nikdo z nich ani nepomyslel na nepříjemný transitní šok.

Půlprstenec reflektorů svítil na kámen na stole v kabině 22. paluby.

Transice za jednu vteřinu!

Ještě stále vše beze změny!

Transice a šok!

Experti vyjekli, zkroutili se, choulili se do klubíčka, chytali se za hlavu a pak, když transice pominula, tančili po místnostech jako blázni.

Kámen zmizel! V okamžiku transice se proměnil v nic! Už neexistoval.

Habor Bay vletěl do místnosti. „Co se to děje...?“

„Nic!“ Ze všech stran ho obklopovali vědci a kamarádsky mu poklepávali na ramena. „Můžeme se vrátit na Deluge, kapitáne!“

„Vělice rád. Vy vědci jste na moje nervy přílišná zátěž.“

Po návratu na Hope nastal čas pro vyslovování nejružnějších teorií:

„...Pomocí tohoto eloxovaného materiálu by se nám mělo podařit proniknout do hyperprostoru!“

„Ale jak se vrátíme?“

H. C. Vandekamp, expert na otázky prostoru a času debatu uzavřel: „O tom všem později. Naše nejbližší úkoly vidím ve dvou bodech. Zaprvé musí být ihned informována Země, aby se flotila mohla připravit na eventuální nebezpečí. Zadruhé musíme zjistit, jakým způsobem zbavit eloxovaný materiál časové neutrality...“

Několik mužů si povzdechlo.

„Na Deluge máme přece práci na sto let a teď přibyla další? Kdy to všechno už skončí?“

H. C. Vandekamp nevrle odvětil; „Až nám pozemšťanům bude patřit Mléčná dráha!“

„Vy optimisto!“ posmíval se mu kolega, který si stěžoval na pracovní přetížení. „Jakmile ovládneme jednu Mléčnou dráhu, dostaneme hned chuť na další! To bychom nesměli být lidé...“

* * *

V traktu 17 stanice Kyborgů byl vyhlášen operační poplach.

Holger Alsop se náhodou právě zdržoval poblíž, spatřil varující blikání kontrolky ve stěnách a opětovně se podívoval, jaké bylo na dlouhé chodbě ticho. Nepobíhali tam žádní doktoři, ošetřovatelky ani nikdo jiný... a najednou mu kráčel vstříc bělovlasý Echri Ezbal.

Starý, šlachovitý muž s dobromyslnými očima, který jakoby měl pochopení pro všechno lidské. Zkoumavě na Holgera hleděl. Ale Alsop netoužil po hovoru s ním. Pokaždé, když si s Ezbalem promluvil, jakoby se v něm lámaly zábrany, a jeho odpor vůči představě, že by se měl stát Kyborgem, slábl. Proto taky slavnému biogenetikovi a

biochemikovi ustoupil z cesty, ale Ezbal nešel dál. Zastavil se u Alsopa.

„Holgere, jestli vás zajímá, jak se uzdravují psychicky nemocní lidé - dosud zoufale nevyléčitelní - můžete jít se mnou.“

„Ne,“ zavrtěl hlavou Alsop.

Starý Ind s vlasy na ramena si jej mlčky měřil. Tenhle pohled nebylo možné vydržet. Už už Ezbalovi přikývl, ale pak se přece jenom ještě zarazil. Znal Ezbalovy metody. Říkal jim změkčovací metody: nepřesvědčovat člověka násilím, nýbrž pozitivními příklady, jaké nabízí moderní medicína.

„Nemám zájem, Ezbale!“ odvětil ostře a odmítavě.

„Chápu vás, Holgere. Ještě mi nedůvěřujete. Přitom jsem vám však jen chtěl předvést, jak se ze dvou bláznů možná dnes, možná za týden, stanou docela normální lidé. Bratry Snideovy jste už na stanici viděl, že?“

Znal je. Nebyli mu sympatičtí. Jejich psychopatické chování mu šlo na nervy, přestože znal ten příběh, jak George a Charly Snideové pomohli Dharkovi v obraně proti Calu kdysi na planetě Robon.

Holger Alsop mlčel. Echri Ezbal byl rozený svůdce. Vědcův hlas zněl klidně. Byl to muž, který už déle než padesát let patřil mezi čelné vědce Země. „Holgere, ti nejlepší mozgoví specialisté se už tři roky snaží bratry Snideovy vyléčit. Občas to vypadalo, jako by je bylo možné uzdravit, ale pak přicházela jedna porážka za druhou...“

„Ale teď jste si úspěchem jist...“

Ezbal lehce zavrtěl hlavou. „Kdepak. V tomto případě stále ještě mohu jen doufat. Promiňte, Holgere, musím jít.“

I když se Echri Ezbal pohyboval rychle, jeho pohyby nikdy nevypadaly uspěchaně. Ze všeho, co dělal, vyzařoval klid. Holger Alsop se za ním díval. Kontrolky operačního poplachu stále ještě blikaly. Ind zmizel v jednom z největších operačních sálů stanice.

„Panebože...,“ vyhrkl Alsop, když si uvědomil, že kráčí stejným směrem jako Ezbal.

Když vešel do sálu, Ezbal už na něho čekal u dveří. „Běžte nahoru na galerii, Holgere. Odtud nejlíp uvidíte.“

Operační sál se v ničem nepodobal operačním sálům před sto lety. Tři ze čtyř stěn ukrývaly agregáty. Počítačová sestava zabírala čtvrtou stěnu. Pět operačních stolů - antigravitačních desek bez

nohou -mohlo být k dispozici ihned kdekoli v sále. V pozadí stáli tři doktoři, které Alsop ještě nikdy neviděl.

Ale když pak uviděl ty láhve, trhlo to s ním.

Na dvou kulatých antigravitačních deskách stály velké průhledné plastické láhve a v každé z nich stál nahý člověk. Nahý a nehybný člověk.

Dva muži, kteří si byli podobni jako vejce vejci: Charly a George Snideové, bláznivá dvojčata.

Jejich pohled byl strnulý, neživý. Holger Alsop nebyl schopen poznat, jestli vůbec dýchají.

Najednou se v sále rozjasnilo.

Obrazovky se rozzářily a Holger na nich spatřil nějaké křivky.

Mozkové vlny bratrů Snideových?

Alsop se nedostal k dalším otázkám. Echri Ezbal vydal svému týmu první příkazy. Prostor potemněl. Ale láhve s dvojčaty zářily zevnitř. S oběma vzorky mozkových vln se stala značná změna. Bylo to doslova strašidelné, protože v očích bratrů Snideových se najednou zajiskřilo.

Reflexy?

Rozběhly se nějaké pumpy. Podlaha vibrovala.

Co se to tu dělo? Holger Alsop si představoval nějaký tým, zasahující do životně důležitých center těch dvou chudáků, ale oni stáli v lahvích a ani se nehnuli.

Ezbal s učiteli stáli ve stínu.

Najednou to vypadalo jako blížící se katastrofa. Rozsvítilo se a nebyly vidět žádné mozkové vlny. Láhve už nezářily. Snideové tupě zírali a v očích už neměli žádný čitelný reflex.

Ezbal přešel k ovládacímu panelu. Dva spolupracovníci stáli u počítače. Chronometr ukusoval sekundy a minuty akce.

Třetí minuta!

Čtvrtá minuta!

Přerušení přívodu kyslíku do mozku, pomyslel si Holger Alsop, aniž by věděl, jak ho to vlastně napadlo. Najednou jakoby slyšel Ezbalův hlas:

Přerušení přívodu kyslíku do mozku bylo jedním z největších problémů, na jaké projekt Kyborg narazil. Já jsem tento problém vyřešil. Já sám. Existuje o tom jeden jediný zápis. Je uložen na místě, známém jenom šesti lidem, kteří nemají vůbec nic společného

s výzkumem Kyborgů. Ren Dhark do tohoto okruhu lidí nepatří. Souhlasil, protože vidí nebezpečí stejně velké jako já. Holgere, jednoho dne se budou statisíce lidí chtít stát Kyborgy. Stasisíce jich však nemůžeme potřebovat.

Ale nyní se muselo stát něco, s čím Echri Ezbal nepočítal.

Za další tři minuty bylo po všem. Holger Alsop přešel k Ezbalově pravici. Ind mlčel, hluboce ponořen do svých myšlenek. Když už byli téměř v jeho soukromých místnostech, Ezbal řekl: „Nepovedlo se. Totální neúspěch. Jednou k tomu muselo dojít. Někde to musí mít své hranice. Inu, teď máte před sebou Echriho Ezbala, Holgere, kterému se něco nepodařilo. To jste si přece vždycky přál, že? Jsem bezradný. Netuším, proč se nám dnes nic nepovedlo. Snad pomůže meditace. Dobrou noc, Holgere...”

Nad údolím Brana svítilo slunce.

Byl den.

* * *

Dan Riker se Henneru Trawisheimovi vyhýbal. Zástupce jeho přítele Rena Dharka mu sice nebyl nesympatický, ale dost dobře nevěděl, co si o něm má myslet. Ten muž věděl všechno: na nic nezapomínal, byl to perfektní, logistický mozek na dvou nohou, měl neuvěřitelný elán a chuť do práce, a navíc se dokázal úplně normálně věnovat i svému soukromému životu.

Dan Riker měl na soukromý život čas jen málokdy.

Zdržoval se ve 40. patře vládní budovy, pohodlně posedával v křesle svého bytu a jako vzorný manžel naslouchal řečem manželky - Anji Fieldové.

Na 40. patře byly i byty Dharka, Rikera, Trawisheima, Eylerse, Szardaka a Larsena.

„Ráda bych věděla, proč jsem si tě vlastně brala, Dane! Mám tady sedět a čekat, až tě jednou za týden uvidím? Kdepak, můj milý, od zítřka...”

U dveří decentně zacinkal zvonek. Měli hosty.

Šéf matematická Anja si dala ruce vbok. „Ať je to kdo je to, Dane, poletí! Jednou za čas můžeme být sami a...”

Prudce rozevřela dveře, nadechla se...

Pohlédla do těch nejnevinnějších očí na světě.

Bert Stranger, reportér Terra Pressu!

„Dobrý den. Smím dál?“

Dan Riker zalapal po dechu. „Mohl byste mi vysvětlit, jak jste se dostal do čtyřicátého patra? Kdo vás to pustil přes všechny kontroly?“

„Trawisheim, Rikere!“

Dan mu nevěřil ani slovo.

„Óóó!“ vydal ze sebe Bert Stranger, když spatřil slavnou šéfmatematičku, jediného člověka na světě, který kompletně ovládal matematiku Tajemných, a neubránil se, aby si neudělal několik jejích fotografií.

„Ven!“ rozzlobil se Riker. „Taková drzost!“

„To mi Trawisheim taky říkal, když se mi konečně podařilo se s ním spojit po videofonu,“ potvrzovala kulatoučká hlavička. „Ale když jsem mu prozradil pár věcí o stanici výzkumu Kyborgů v údolí Brana...“

Dan Riker změnil názor. Oběma rukama chytil reportéra za límec a vtáhl ho do bytu. Tam s ním praštil do křesla.

„Vy...,“ procedil mezi zuby a znělo to jako rozsudek smrti. „Odtud živ nevyváznete...“

„Neříkal mi dnes pan Eylers už totéž? Co se to vlastně na té stanici Kyborgů děje? Nač ty tajnosti?“

Riker si nenechal poplést hlavu. Otočil se k reportérovi zády, zapnul videofon a přepojil k Eylersovi. „Mám tady toho reportéra...“

„Vyhod'te ho! Trawisheim ho už vyrazil! Taky se k vám vloudil pod heslem Kyborg?“

Dan Riker se rozzuřil. „Jak je to možné? Jak je možné, že stojí před mými dveřmi, když ho Trawisheim vyhodil?!“

Stranger vstal a postavil se vedle Rikera. „Helou, Eylersi, je mi líto, že vám musím sdělit, že muži od GBO za nic nestojí. Prosím, mohl byste sdělit těm třem gorilám, které mě hledají po čtyřicátém patře, že jsem hostem šéfa flotily a jeho roztomilé ženušky?“

Anja se zvonivě rozesmála.

Dan na ni konsternovaně pohlédl. Copak se jí snad ta směšná kulatá postavička líbí?

Než tomu mohl zabránit, zvolala do videofonu: „Eylersi, vyřid'te, prosím, přání toho reportéra. Je skutečně naším hostem.“

Amen, řekl si Riker v duchu a otočil se k baru. Pil jen zřídkka, ale nyní by mu sklenička přišla vhod.

„Dane,“ špitla manželka. „Nechtěl bys našemu hostu nabídnout drink?“

„Ne! A pamatuj si, Anjo, tenhle chlap není naším hostem!“ Přitom ho provrtával pohledy.

Stranger nato několikrát nápadně pohnul rukou do strany a zpátky.

„Co to děláte s tou rukou, Strangere?“ vyjel na něj Riker, odložil sklenku a vyrazil. Chytil reportérovu dlaň. Byla prázdná. Ani v rukávu neměl skrytou minikameru. Přesto se však nemohl zbavit dojmu, že Stranger nedovoleně natočil záběry z jeho a Anjina soukromí.

„Kyborgové,“ pokyvoval hlavou Stranger. „Každé malé dítě ví, oč jde... Televize o nich vysílá spoustu mizerných filmů... Ale nedávno jsem v baru narazil na dva podnapilé Robony a když řekli cosi o *stanici Kyborgů* a já chtěl vědět, o čem je řeč, zakleli a rychle opustili bar. Rikere, nechcete mi o stanici Kyborgů povědět něco vy? Hledám senzaci, která by vyrazila dech naší konkurenci...“

„Mám snad pracovat pro Terra Press?“ ušklíbl se Riker. „Zrovna pro agenturu, která se neštítí použít jakékoliv prostředky? Za koho mě máte, Strangere?“

Bert Stranger si Rikera změřil od hlavy k patě. „Každopádně mám o vás lepší mínění, než jaké máte vy o mně.“

Riker to vzdal. „Udělejte mi něco kvůli, ano? Odejděte, prosím...“

Osud však držel nad reportérem ochrannou ruku. Najednou zabzučel videofon a na obrazovce se objevil službukonající důstojník pozemské flotily. Okamžitě vyhrkl: „Spojení s POINT OF bylo přerušeno. Všechny pokusy o navázání nového...“

„Mám návštěvu!“ chladně ho přerušil Riker. „Mám nezvanou návštěvu!“

Důstojník cosi zakoktal, pokusil se o omluvu a vypnul spojení.

Dan Riker se hrozivě vztyčil nad Strangera. „Jestli vaše agentura vydá jedno jediné slovíčko o faktu, že se Dhark se svojí lodí nehlásí!... Zmizte!“

Reportér Stranger se nenechal déle pobízet.

Měl svoji senzaci!

Ren Dhark a POINT OF pohřešování! Spojení s lodí není možno navázat! Proč není Země neustále informována o commanderových akcích ?

Anja byla dostatečně chytrá na to, aby se už nevracela k rodinnému tématu. Zнала svého muže. Věděla, že má jen jediného přítele, a ten byl nyní ztracen někde mezi hvězdami.

„Ty víš, kam Ren letěl, Dane?“

„Ano! Na planetu, obývanou Gianty. Cal požádal o pomoc!“

Anja ho najednou vroucně milovala, když viděla, jakou si Dan dělá starost o Dharka. Vykročila k němu a objala ho.

Pak se znovu ozval videofon ze štábu flotily.

Zpráva z planety Hope!

Hlášení H. C. Vandekampa. Expert na prostor a čas jásal. Vypadalo to, že postavil Kolumbovo vejce. Měl právo jásat. Vědci objasnili princip zmizení FO-1.

Najednou se Anje Fieldové zdálo, že jí srdce svírá ocelová svorka.

H. C. Vandekamp řekl: „Všem lodím pozemské flotily hrozí nejvyšší nebezpečí. Jenom ta z lodí, která uteče před vlivem cizí síly, která se je bude snažit eloxovat, má šanci, že zůstane v našem prostoru a čase, a že nezmizí kdesi v pro nás nedostupném prostoru.

Více k tomu tady z Hope říct neumíme. Ještě něco: ta neznámá síla představuje jedno z největších nebezpečí, jaké kdy Zemi ohrožovalo...”

Když skončil, Dan se obrátil k Anje a hlesl: „To přitom starý, dobrý Vandekamp ještě neví, že se nám ztratila POINT OF...”

Anja nepřirozeně vyvalila oči: „Dane... ty... ty si myslíš, že...?“

Pokrčil rameny. „Ren věří, že ho Cal požádal o pomoc. Ale co když to není pravda? Co když za tím vězí nějaká léčka toho zatraceného Nor-exu? Anjo, kde je Ren s POINT OF?“

* * *

Nor-ex bylo tématem hovoru i v jeskynním systému na Deluge. Odborníci na kontinuum se přeli s fyziky a astrofyziky a každý, kdo na tyhle rozvášněné kohouty narazil, jim raději ustoupil z cesty.

H. C. Vandekamp zůstával u své teorie: „Eloxovaná vrstva je časově neutrální!“

Ovšem jeden z fyziků právě opět namítal: „Kolego, mohl byste nám pak vysvětlit, jak mohla FO-1 zmizet, aniž by měla zapnuté agregáty pohonu? Jak to vysvětlíte svojí teorií časové neutrality?“

„Máme ze Země jen nedostatečné informace o Nor-exu. Ale v jednom bodě byste měl souhlasit. Nor-ex nebylo možno zachytit ani zaměřovači POINT OF, jedině echokontrola byla schopna stanovit jeho souřadnice. Copak tento fakt sám o sobě neprokazuje, že jsme měli co do činění s něčím, co přicházelo z jiného časoprostoru? Uvědomil jste si také, jak rychle se Nor-ex pohybuje..., jak překonává tisíce světelných let a přitom nevyvolává vůbec žádné otřesy prostoru?“

„To všechno vysvětľujete časovou neutralitou?“

„Ano,“ klidně odvětil Vandekamp. „I zmizení FO-1. Pokusy na EL TAREKU potvrdily naše domněnky...“

„To tvrdíte vy, Vandekampe, ale není to pravda. EL TAREK musela nejdřív transítovat, aby se eloxované kamení ztratilo. FO-1 se nepohnula z místa. To je dokázáno.“

Vandekamp se usmál a rozhlédl se. Chápal mladého kolegu. Sám tyhle pochybnosti však už překonal.

„Můj milý, copak se něco musí pohybovat, jestliže se to neidentifikuje s naším časoprostorem? Možná se FO-1 stále nachází na stejném místě jako byla, ale jenom v jiném prostoru a čase. A co stojí dál, mladý příteli, nežli dva různé prostory?“

Mladého vědce to však neuspokojilo. „Vandekampe, vaše vysvětlení neobjasňuje zmizení FO-1!“

Vandekamp pomalu ztrácel trpělivost. „Zatraceně!“ zvolal vzrušeně. „Co po mně chcete? Já si ty jevy vysvětľuji na základě našich dosavadních poznatků a objevů... Milý příteli, je vpravdě docela možné, že se v tuto chvíli značně blamuji a jako vědec zesměšňuji, ale to se nedá nic dělat...“

Jeden z vědců se k Vandekampovi naklonil a špitl: „Doufejme, že se blamujete, kolego. Máme toho zatraceného eloxu v jeskynním systému spousty. Jestli je to tak, jak říkáte, mohlo by se stát, že nám najednou zmizí celé části jeskyní!“

Vandekamp strnul. „Máte pravdu. Ty krámy musí ven. Nechme si uvnitř jen drobné vzorky. Všechno ostatní musí ven. Proč jen jsme na to nepomysleli hned?“

„Tak jste také pro, abychom zastavili analýzy eloxovaného kamení?“

„Zastavili? Zastavili...?“ Vandekamp nervózně přešlapoval. „Kolego, jak si to představujete? Copak jste zapomněl, že pozemská flotila ztratila pět lodí, a že to podle mého soudu šlo na vrub eloxovaného materiálu? Obávám se, že POINT OF je ohrožena stejným způsobem! Ne, my nesmíme zastavit naše pokusy. Musíme eloxovanému materiálu sebrat jeho tajemství...“

Vstal. Požádal o slovo.

O půl hodiny později se v jeskynním systému nacházely jenom mizivé zbytečky eloxovaných vzorků.

* * *

23 hodin normo času. Volání štábu pozemské flotily pro Dana Rikera. POINT OF se ztratila! Veškeré pokusy o navázání spojení s ní ztroskotaly! V oblasti souřadnic, sdělených Calem, absolutní spojové ticho!

Anja zkoumavě pohlédla na svého manžela. Tušila, nač myslí, I ona dlouho patřila k posádce prstencové lodi...

23:05 normo času v Alamo Gordu.

Riker se rozhodl.

V myšlenkách už dávno nebyl ve svém bytě, ale na palubě jedné z kulovitých lodí, které se pustily v mezihvězdném prostoru do hledání POINT OF.

Anja to vycítila. Proto se na něj nezlobila. Věděla, koho si vzala za muže.

„Kdy poletíš, Dane?“

„Jestli to půjde, tak kolem půlnoci. Mělo by to být možné...“

O půl hodiny nato ho letoun vezl na kosmodrom.

Osm křižníků, jedenáct stíhaček a šestnáct průzkumných lodí čekalo na velitele flotily Dana Rikera. Měl přijít na palubu lodi HOPE.

Kapitáni lodí se bez výjimky všichni přihlásili do akce dobrovolně.

23:55 normo času.

Jednotliví kapitáni už věděli, že se Dan Riker nachází na lodi HOPE. Přesně o půlnoci lodě odstartovaly.

Půldruhé hodiny po startu HOPE ohlásila připravenost ke transici.

Cílem skoku hyperprostorem byla domovská planeta Giantů, ke které se původně rozletěla i POINT OF.

Na Zemi i na všech planetárních radarových stanicích zaměřili silné otřesy prostoru, když Rikerův roj transitoval.

2:15 normočasu, a HOPE se stále ještě nehlásila na Zemi.

Už dávno to podle předpisů měla udělat.

2:20 normočasu: volání ze Země k planetě Giantů.

2:25: neustálé vysílání ze Země! Bez ustání byla HOPE vyzývána, aby se ohlásila.

Nic!

V šest hodin ráno, dlouho po východu slunce, byla situace stále stejná. Lodě Dana Rikera zmizely beze stopy, stejně jako Ren Dhark s POINT OF!

V sedm hodin ráno se Anja dozvěděla celou pravdu.

„Díky,“ řekla bezkrevnými rty, jinak nic. Veliký strach o jejího Dana, který tak dobře znala, ji znovu zachvátil.

* * *

I Ren Dhark strnul v solný sloup.

To není pravda, říkal si, obrazová koule ukazovala něco, co neexistuje!

Dhark se musel vzpamatovat. Pohlédl na Janoše Szardaka, ale i ten lapal po dechu!

V centrále by bylo slyšet spadnout špendlík.

Na celé POINT OF byste nenašli člověka, který by v tu chvíli věděl, zda sní nebo bdí.

Janoš Szardak si promnul oči. Tiše zaklel.

Dosud nikdy netrpěl halucinacemi!

Ani ostatní ne!

Natožpak Ren Dhark!

POINT OF nedoletěla na domovskou planetu Giantů!

Copak se transice vůbec nezdařila? Že by Checkmaster poprvé zklamal?

Dhark a Szardak se na sebe podívali.

„Co si o tom myslíte?“

Ren Dhark ukázal na obrazovou kouli a zavrtěl hlavou.

Prstencová loď zmizela z hvězdného moře Galaxie!

To, co viděli na obrazové kouli, byla mocná populace hvězd, jakou ještě žádný člověk nikdy neviděl!

Mohutná spirála! Zářivě jasná na temném pozadí věčného kosmu! Spirála, která směrem nahoru a dolů houstla. Vprostřed bylo záření nejsilnější. A celé to bylo démonicky krásné...

Obrazová koule POINT OF ukazovala grandiózní skutečnost. To, co vědci vypočítali a nakreslili na barevných obrázcích, tu bylo najednou živé!

Člověk se neodvažoval dýchat.

Ren Dhark vstal z pilotního křesla. Jak rád by to celé pozorně sledoval, ale už na něj doléhala tíha povinností a úkolů.

Jak se prstencová loď octla ve volném prostoru?

Jak k této události mohlo dojít?

Stalo se to vinou špatných souřadnic?

Přestože Gianti prováděli na Zemi příšerné věci, Ren Dhark mohl naopak potvrdit, že dosud vždy dodrželi dané slovo. Proč by nyní jednali jinak?

Do velínu vstoupil Manu Čobe. Tino Grappa, který se se svými zaměřovači doslova szil, bezradně na Afričana pohlédl. Janoš Szardak opustil křeslo kopilota. Čobeho tvář prozrazovala, co se děje ve spojové centrále.

Ren Dhark pozoroval obrazovku videofonu. Čekal, že se mu ozve astrofyzikální oddělení.

Přistoupil k němu Afričan. „Na co čekáte?“ zeptal se Čobe. „Sebralo jim to dech víc než nám. Velký Bože, ani ve snu by mě nenapadlo, že jednou uvidím naši Galaxii zvenčí!...“

Ren Dhark prokázal, že je mužem na svém místě. Věděl, že ze všeho nejdřív musí stanovit svoji polohu.

Galaxie musela být od nich vzdálena statisíce světelných let.

„Prosím o kontrolu Checkmasteru! Aktivace paměti! Bruggu, pokuste se všemi možnými způsoby spojit se Zemí! Haló, Jensi Lioneli, zkuste zjistit, v jaké pozici k Mléčné dráze stojíme!“

Všichni oslovení přitakali.

Všichni souhlasili s plněním úkolu, o kterém jim bylo jasné, že ho patrně nesplní.

I Ren Dhark to věděl.

Transice vyhodila prstencovou loď do volného kosmu. Obrazová koule to jasně ukazovala. Miliardy sluncí se spojily do gigantické spirály.

„Jedno nechápu...,“ konstatoval Janoš Szardak a věnoval Checkmasteru pohrdlivý pohled. „Souřadnice Calu byly v pořádku. Jak to, že jsme najednou až tady?“

Tato poznámka přivedla Dharka na novou myšlenku. „Můžeme dodatečně zjistit, kolik energie bylo použito na naši transici?“

„Čeho tím dosáhneme, Dharku? Jsme přece tak daleko venku...“

„Co znamená venku, Szardaku... Před sebou vidíme ztělesněný sen lidstva...,“ vykročil Dhark kolem zaměřovačů, kde se Grappa a Čobe snažili zjistit vzdálenost lodi od Galaxie.

Udělal mu místo.

Po chvíli místnost zaplnilo nedefinovatelné bublání. Vycházelo z distančního zaměřovače! Za Dharkovými zády se Janoš Szardak ohlásil od Checkmasteru. I on se lekl, bál se, že se blíží exploze palubního počítače.

„Kapitáne, astroodělení...“

Dhark mávl rukou. Experti museli počkat. Otočil se k Čobemu a upozornil ho, co má se zaměřovači dál dělat.

Afričan dlouho neváhal. Dělal přesně to, co mu Dhark řekl.

Tino Grappa jen přihlížel. Jeho obdiv k veliteli POINT OF byl bezmezný. Ren Dhark mu díky mentcapům ukazoval, co vše je se zaměřovači Tajemných možné dělat!

Najednou se vystupňovala činnost distančního zaměřovače. Bublání nabíralo na intenzitě! Z přístrojů POINT OF byla ke Galaxii vysílána neuvěřitelná množství energie! Energetické prsty ohmatávaly okraj hvězdné populace.

Propast prostoru a času byla pak v nulovém čase paprsky přeskočena zpět a změřena.

Přístroje Tajemných se okamžitě nastavily na neuvěřitelnou vzdálenost...

„To nemůže být pravda...,“ zamumlal Afričan a pak ztichl, když si všiml, jak úporně Dhark všechno sleduje.

255 000 světelných let!

A ještě stále to nebyla konečná hodnota. Čísla na cifernících stále narůstala.

Zastavila se až na hodnotě 267 000 světelných let!

Kapitán mlčky opustil zaměřovače a vrátil se k pilotnímu kreslu. Potom zapojil obě intervalová pole.

„Astrooddělení...“ hlásil se fyzik Pal Hertog. „Máme přibližné hodnoty...“

„My máme přesné, Hertogu,“ vpadl mu Dhark do řeči. „Přesně 267 000 světelných let. K Andromedě to máme pěkně daleko!“

Janoš Szardak se spolu se třemi dalšími důstojníky věnoval Checkmasteru. Měl jim vysvětlit, jak mohlo dojít k té nepovedené transici.

A Checkmaster odpověděl v okamžení, jak bylo jeho zvykem:

Konvertory 12, 13 a 18 jsou ertobitní!

Ertobitní...?

To musela být nějaká chyba v překladu z řeči Tajemných.

Ren Dhark se zarazil.

Ertobitní...?

Kdesi v podvědomí mu tento výraz uvízl. Nejenom, že ho už kdysi někde slyšel, on také už kdysi věděl, co znamená.

Szardak opět zanedával jako pohan: „Zatraceně, nic nám nevysvětlí... Pořád jen opakuje, že ertobitní je ertobitní!“

Dhark se vzdal. Doufal jen, že mu v nějaké nečekané chvíli dojde, co je ertobitní.

Když pak zavolal Milese Congollona, aby mu vydal nové rozkazy, ani trochu netušil, že je na správné cestě k přeložení významu cize znějícího výrazu: „Zapojte všechny své muže. Zjistěte, kolik energie nás ta transice stála. Congollone, já věřím, že nám toho ten údaj hodně prozradí...“

Euroasijec složil hlavu do dlaní. „Dharku, to neumíme. Ještě jsme neobjevili žádnou možnost, jak zjistit emitované množství energie z plošných projektorů. Ani při hvězdném sání, ani při Šle a ani při transici. Létáme na kosmické lodi, o které nevíme, kdy jí dojdou energetické rezervy. Je mi líto, že vám to musím říct právě v téhle situaci...“

„Neomlouvejte se, Congollone. Díky. Konec!“

Ze spojové centrály přišla zpráva: žádné spojení se Zemí!

A pak: bez spojení k hypervysílačkám Giantů!

Dhark přerušil další pokusy o navázání spojení a rozkázal: Připravit na transici zpět do domovské Galaxie!

Astronomové potili krev. Měli najít nějaké známé souhvězdí, ale žádné nenacházeli.

Než mohl Janoš Szardak něco navrhnout, Ren Dhark se už rozhodl. „Skočíme zpátky s desetiprocentním faktorem nebezpečnosti!“

Distanční zaměřovač dostal další úkoly. Checkmaster také. Ren Dhark namířil loď ke Galaxii a čekal na výsledky, aby mohl vypnout intervaly.

A pak výsledky přišly. Souřadnice, s jakými ještě nikdy nepracovali, udávaly jejich další cíl. V prstencové lodi se rozeřvaly agregáty, emitující energii pro skok prostorem do vzdálenosti více než 200 000 světelných let.

A pak přišel skok...

* * *

V údolí Brana se žilo jako na ostrově. Senzační novinky ze světa sem nenacházely cestu. Transmitterové spojení do Alamo Gorda nebylo příliš často používáno. Bezpečnostní opatření to vyžadovala a Echri Ezbal byl rád, že se může v klidu věnovat práci.

Holger Alsop se uprostřed noci zděsil a vyletěl z nejhlubšího spánku. Zdálo se mu o dvojčatech a ještě ve snu se mu zjevily jejich křečí stažené, hloupé tváře. Seděl na posteli, zbrocen potem.

Dlouho mu trvalo, než znovu usnul, a hned příští ráno patřily jeho první myšlenky dvojčatům. Vzpomínky ho přemáhaly.

Nový den probíhal v údolí Brana jako všechny předcházející: Holger opustil složitý komplex podzemních chodeb a vyšel ven. Bizarní, démonická krajina ho neustále znovu fascinovala.

Najednou ho vyděsily kroky.

Prudce se otočil a spatřil za sebou nějakého muže ve středních letech.

Muže bez očí!

Muž bez očí si to naprosto jistě mířil ke sportovišti, protože sice neměl oči, ale viděl!

Kdo to asi může být, pomyslel si Holger Alsop a byl tak popletený, že mu ani neodpověděl na pozdrav.

Tohoto muže v údolí Brana ještě nikdy neviděl! Echri Ezbal mu ho zatajil!

„Nemáte chuť se proběhnout?“ zvolal na něj slepý muž.

Holger přitakal a přidal se.

První kolo oběhli beze slov. Alsop přizpůsobil tempo partnerovi. Ale v druhém kole už přidal. Muž bez očí se usmál a řekl: „Oukej, kdo doběhne kolo jako druhý, platí drink!“

Holger Alsop doběhl čtyři metry za neznámým.

„Sorry, omlouvám se, že jsem vás porazil. Jmenuji se Kole Magnussen...“

„Světový rekordman na 10 000 metrů?“ vpadl mu Alsop rychle do řeči.

„Ano. Příští týden opět zahájím trénink. Proč na mě tak zíráte? Myslíte si, že to nedokážu?“

Holger Alsop si vzpomínal, světový rekordman Kole Magnussen se těžce zranil. Popáleniny třetího stupně po celém těle. Slepý. Pochybovalo se, zda vůbec přežije. Kole Magnussen umíral... Pak o něm svět dlouho neslyšel. A teď s ním seděl v baru u jednoho stolu.

„... každé ráno se na sebe dívám do zrcadla, Alsope. Na svoji tvář jsem si mezitím už zvykl. Ezbal mi chtěl nasadit nové oči, ale mně jsou milejší ty, které mám uvnitř. Proč bych neměl dělat reklamu doktorovi, který mi vrátil schopnost vidění? Bez očí v hlavě je taková reklama přece působivější. Nebo jste snad jiného názoru?“

Holgeru Alsopovi drink přestal chutnat. „Magnussene, a kde máte ty vnitřní oči?“

Magnussen se usmál. „Jsou v hlavě. Ezbal mi je ukazoval. Nejsou větší než špendlíková hlavička. Vidím líp než předtím. Včera jsem to dokázal na střelnici...“

Celé dopoledne musel Alsop bezděčně myslet na tohle setkání. Pak nečekaně narazil na Echriho Ezbala. Ezbal nebyl sám.

Doprovázeli ho Charlie a George Snideovi.

Dva normální, ještě trochu nejistí lidé, protože je z jejich světa idiotů přesadili někam, kde se moc nevyznali.

Holger Alsop se dokázal podívat jenom na Ezbala.

Ten jakoby omládl. Usmíval se a povídal si s dvojčaty.

„Co to je Kyborg...?“ ptal se Charlie Snide.

Holger odpovědi indického vědce už nerozuměl, protože ho trojice minula a byla nyní už příliš daleko.

Zamyslel se nad dvojčaty a bylo mu jich líto. Zničehonic se octli ve světě, o kterém nic nevěděli.

Vzklíčilo v něm podezření. Že by Echri Ezbal chtěl udělat Kyborgy z těchhle dvou? Chtěl je k tomu přemluvit?

Hledal je celé odpoledne. Teprve večer na ně narazil v kasinu. Seděli sami u stolu a očividně si nevěděli rady s jídlem, které dostali. Objednal si totéž a když si k nim přisedl, zjistil, že neumějí zacházet s vidličkou a nožem. Když jim to ukázal, překvapivě rychle pochopili.

Pak si dovolil první poznámku.

„S námi si moc nepopovídáte,“ odvětil Charlie Snide otevřeně. „Víte přece, co se mnou a s mým bratrem bylo? Ezbal nám to řekl.“

„Ano, to vím, proto mám radost, že teď můžeme zasednout k jednomu stolu a povídat si...“

George se zvědavě předklonil a zeptal se: „Když jsme byli šílenci, byl na nás ošklivý pohled?“

„Ošklivý snad ani ne..., spíš jste probouzeli soucit. To také bolí...“

„Nás to nebolelo... Ale teď, když potkáváme lidi, tak na nás tak divně koukají...“

Alsop přítakal. Přemýšlel, jestli ti dva jednoho dne nebudou litovat, že mají normální, zdravý rozum, když se najednou budou muset vyrovnávat s celou řadou problémů...“

Šikovně stočil hovor ke Kyborgům.

George Snide si hrál s plastickým pohárkem. „Vyléčili nás teprve dnes dopoledne. Echri Ezbal na nás ukázal a řekl: Jsem na ně pyšnější, než na svého prvního Kyborga. No, a pak nám vysvětlil, co to je Kyborg. Charly a já jsme se chtěli stát Kyborgy, ale Echri Ezbal nechce.“

„Proč nechce?“

George rozpačitě pohlédl na bratra. „Nevíš, proč nechce, Charlie?“ „Nějak jsem tomu moc nerozuměl. Vy víte, co tím myslel, když nám řekl, že nejdřív musíme žít? Vždyť my jsme už žili, a určitě ne špatně. Co myslíš, Georgi?“

„Proč najednou nic neříkáte?“ zeptal se George a nejistě pohlédl na Alsopa.

„Musím na to myslet...,“ uhnul Holger s odpovědí.

„Co je myslet?“ zvědavě se zeptal Charlie. „Je to ještě těžší pochopit, než co je Kyborg?“

Pojem Kyborg na dvojčata očividně zapůsobil. Neustále se k němu vraceli a pak položili otázku: „Proč se nestanete Kyborgem?“

A Holger najednou bez váhání odpověděl: „Já budu Kyborg. Jenom proto jsem tady. Přihlásil jsem se dobrovolně. Teď ale myslím, že byste měli jít spát...“

„Ne, ne,“ živě odporoval Charlie, „my nejsme unavení a Echri Ezbal nám sliboval, že si nás tady vyzvedne. Nechcete na něj taky počkat?“

Holger Alsop najednou neměl čas. Prudce vstal, vyrazil na chodbu a za chvíli stál venku na čerstvém vzduchu.

Nad údolí Brana se snášela noc. Hvězdy na jasném nebi zářily. Od hor přicházel chlad. Ale Holger si ho nevšímal. Nic necítil. Díval se nahoru na hvězdy, ale jejich zář, která ho vždycky tak fascinovala, mu nyní nic neříkala. Musel myslet na slepého a přece vidoucího Magnussena, na dva blázny, kteří byli najednou normální a v klidu vyčkávali v kasinu na svého zachránce Echriho Ezbala, který se bránil z nich udělat Kyborgy.

Nejdřív musíte žít, řekl jim. Poznávejte život!

„Echri Ezbal...“, řekl nahlas a náhle zjišťoval, že Ezbala vidí jinýma očima.

Rozhodl se.

Řekl to těm dvojčatům.

Dobrovolně se přihlásil, že se stane Kyborgem.

Důvěřoval Echri Ezbalovi, nekonečně mu důvěřoval. A to z ničehonic!

* * *

Už v šest ráno seděl Bernd Eylers v centrále své GBO.

Před hodinou ho zastihla zpráva, že Dan Riker je s flotilou svých lodí pohřešován stejně, jako POINT OF.

Nedokázal říct, zda ho ta zpráva zneklidňuje, příliš často si už musel prožít, že se Ren Dhark z prstencové lodi dlouho nehlásil, aby se pak najednou s nepoškozenou lodí neočekávaně vrátil. Ale Dan Riker a jeho flotila, to nebylo totéž co Ren Dhark. To mu starost dělalo.

Videofonem zalarmoval Jose Aachtena van Haaga. Unavený, nespokojený Jos vstoupil. „Musí to bejt?“ zeptal se. „Tak hříšně brzy ráno?“

Eylers dobře znal fantastické schopnosti svého nejlepšího agenta a tak mu leccos odpustil.

„Měl jste se nejdřív postavit pod sprchu, Josi... Jde o Chrise Shantona...“

„... a jeho robota Jimmyho!“ zaúpěl Jos. „Z toho psiska se stejně jednou zblázním...“

„Jen ho nechtě. No, abyste věděl oč jde: ohledně sabotáží na obranných asteroidech jsme za poslední dny nic nového nezjistili,“ řekl a zarazil se při pohledu na Jose, sedícího v křesle se zavřenýma očima. „Posloucháte mě vůbec?!“

„Jen klidně mluvejte dál, Eylersi...“ řekl Jos Aachten, aniž by otevřel oči. „Dlouho jsem se pořádně nevyspal... Takže jste nic neobjevili?“

„Tápeme v temnotách.“

„Hm, a proto jste mě musel vytáhnout z postele tak brzy?“

Eylers se napřímil, opřel se lokty o stůl a propletl prsty. „Josi..., zjistil jsem nějaké souvislosti.“

„...mezi sabotážními akcema na větvích a falšováním kontrol mozkových vln?“

Bernd Eylers své překvapení skrýval. Na tuhle domněnku přišel teprve před chvílí. A Jos ji hned vysypal z rukávu. „Co si o tom myslíte vy?“

„Mají tyhle zdánlivý souvislosti nějakou cenu, Eylersi? Konzultoval jsem to s největšíma expertama a vysmáli se mi. Myslím, že každá debata na tohle téma je ztrátou času...“

„A co Roboni?“

„Roboni... Ti nám ještě nadělaj starostí..., ale v souvislosti se sabotážema... Já nevím, Eylersi, dopřejte mi trochu spánku. Poslední dny jsem lítal od čerta k ďáblu a na nic jsem nenarazil... Víte, je to samozřejmě nepříjemný, že máme oslabenou obranu. Ale věřte mi, kdyby došlo k opravdový invazi z kosmu, tak nás cizí bytosti sfouknou raz dva a obrana nám nebude nic platná. Nechtě mě vyspat. Až se probudím, budu mít dost sil na další pátrání.“

Eylers to vzdal. Jos Aachten van Haag byl unaven. Eylers netušil, co Jos za poslední dny prodělal, protože Jos pracoval zásadně indivi-

duálně a nerad si dával koukat do karet. Byl v tom stejný jako jeho šéf.

„Jděte, ale ohlaste se v centrále, až budete fit!“

„To bude chvíli trvat. Řek bych, že se Riker s Dharkem do ty doby ohlásí zpátky. Dobrou noc, Eylers!“

* * *

Na POINT OF bylo všude slyšet pískání. Stupnice stoupala až k hranici neslyšitelnosti zvuku a pak ji překročila.

Let při vypnutých intervalech!

Let při *hvězdném sání*, nadsvětelném pohonu lodi!

Let naslepo, protože obrazové koule při vypnutí intervalu zmizely!

A pak najednou ticho.

Zvuk na maximum roztočených agregátů utichl, žádné hvízdání a na obrazové kouli miliardy hvězd.

Ren Dhark přepnul na *Šle* - podsvětelný pohon. Rychlost klesla pod hranici světla.

Ve velínu nastalo ticho. Všechny pohledy upřeně sledovaly velkou obrazovou kouli nad podlouhlým přístrojovým pultem.

Octli se na okraji Mléčné dráhy a několik minut si fascinovaně vychutnávali neobvyklý pohled.

„Slunce...“, šeptal Janoš Szardak. „Miliony sluncí, miliardy sluncí! Panebože, a jsou tak blízko u sebe, jako cihly ve zdi...“

„Ano...“, přitakal Ren Dhark. Ani on nedokázal odtrhnout oči. I on byl jen člověk z masa a kostí.

Z galaktické spirály už nebylo nic vidět a hovořit o hvězdné stěně by bylo nedostatečné. Nacházeli se ještě ve volném kosmu a Mléčná dráha se rozprostírala přímo před nimi.

„Takhle nějak na mě působí šampaňské“, poznamenal Szardak.

Ren Dhark se usmál a přikývl. I on byl omámen nádhernými pocity...

Ale pak si zase uvědomil, že je vlastně všední den. Ze snílka se rázem opět stal commander planet a kapitán POINT OF!

Usedl do křesla a vyžádal si hlášení z jednotlivých oddělení lodi.

Přicházela jedno za druhým, jak bylo tisíckrát secvičeno a provedeno v minulosti. Prstencová loď prodělala druhou transici stejně úspěšně a bez úhony jako tu první.

Ale co je to *ertobitní*, tázal se Ren Dhark a naslouchal hlášení z jednotlivých oddělení. *Ertobitní*, už jsem to někde slyšel...

„Grappo, distanční zaměřovač...”

„Běží...,” odpověděl mladý odborník, aniž by otočil hlavu. Manu Čobe seděl vedle něho.

„Astrooddělení, Lioneli, jak to vypadá?”

Jens Lionel učinil bezradné gesto. „Dharku, požadujete nemožné...”

„Chcete snad znovu vidět Zemi, nebo ne, Lioneli? Budu spokojen s hrubým odhadem pozice.”

„My..., zeptali jsme se Checkmastera, Dharku, ale ani on nám neporadil. Je to situace, kdy ani Checkmaster...”

Dhark vzhlédl. V hnědých očích se mu jiskřilo. „Cože? Jakou dal Checkmaster odpověď?”

„Tvrdí, že POINT OF při poslední transici uhnula po pravoboku o 23 683 světelných let.”

„Vy jste si tyhle údaje vyžádal, Lioneli?”

Astronom sepnul ruce. „Ne. Nevyžádal. To je to divné. Checkmaster nám měl vydat pozměněnou konstelaci hvězd, podle které bychom mohli zhruba vypočítat, jak se dostaneme zpátky do naší sluneční soustavy, a místo toho jsme dostali tyhle údaje...”

„Lioneli, kdo je tu astronom, vy nebo já? Posunutí o 27 000 světelných let doprava znamená, že se musíme nacházet v galaktickém výběžku, který je centru Galaxie blíž, než náš výběžek. Nebo jak je to?”

Ve velínu zavládlo napětí. Že by přítomní zase jednou prožívali pověstnou Dharkovu intuici, která už několikrát dokázala spolehlivě určit jejich další kroky?

„Copak, Lioneli, ztratil jste řeč?”

„Máte... Musíte... Máte pravdu, Dharku. POINT OF stojí přesně před neznámým výběžkem. Nemůžeme ho vidět, protože hvězdy za ním...”

„Na palubě máte přece prostředky, jak ten výběžek zviditelnit!” vpadl mu commander do řeči. „Jakmile to budete mít...”

Tino Grappa už chvíli čekal na možnost podat hlášení: „Odstup je znám. POINT OF stojí zhruba 7 000 světelných let před Halem. Přesnější měření pokračují.“

Experti z astrooddělení ho zaslechli. „Snad nám to pomůže dál...“, zamumlal Jens Lionel. „Dharku, já si nedělám velké naděje, že objevíme nějaké souhvězdí, podle kterého bychom se mohli orientovat. Zezadu všechno vypadá jinak...“

Dhark ostře odpověděl: „Dobrá, tak vám dokážu, že se dostaneme domů. A to nejsem astronom. Nakonec by se vám mohlo stát, že převezmu vaše oddělení. Konec!“

Szardak vedle v křesle tiše hvízdal a mírně přivřel oči.

„Co je vám, Szardaku?“

Szardak nebyl zvyklý být zticha. Říkal své názory otevřeně a každému. I Dharkovi.

„Co mi je, Dharku? Je mi o dvacet let víc, než vám. Mám o dvacet let víc zkušeností s lidmi. O dvacet let déle létám kosmem. Ale kdyby se býval někdy některý kapitán choval ke svým vědcům tak jako vy, domů bychom se už asi nikdy nevrátili. Vy přece musíte posádce dodávat odvalu a motivaci! Jak jste se to zachoval k Lionelovi? Sepsul jste ho. Proč?“

Muži ve velínu téměř nedýchali. V duchu už viděli Janoše Szardaka, jak skládá funkci prvního důstojníka a opouští velín.

Dhark ho nechal vymluvit. Ani jednou se ho nepokusil přerušit. Díval se mu pevně do očí. A dívali se sobě vzájemně do očí i ve chvíli, kdy se Dhark sklonil k mikrofonu a stiskl tlačítko do astrooddělení. „Haló, Lioneli!“

Vteřiny odkapávaly do věčnosti. Všichni kolem beze slov zírali na Dharka.

Co se teď stane?

Astronom se ohlásil. „Ano...?“

„Lioneli, chci se vám a všem mužům vašeho oddělení omluvit. Je mi to líto, Lioneli, ještě jednou, odpusťte, že jsem na vás zvýšil hlas...“

Všichni na palubě POINT OF to slyšeli v palubním rozhlasu.

„Zatraceně...“, procedil Szardak mezi zuby. „Takhle upřímně bych to já nikdy nedokázal... Rene, vy jste chlapík!“

Rene, vy jste chlapík!

Janoš Szardak podruhé oslovil commandera planet křestním jménem. Poprvé se to stalo, když Dhark vyvedl bloudící loď GALAXY z hvězdného pralesa a přistál s ní na Hope. Tenkrát byl Ren Dhark ještě Szardakovým podřízeným, ale stejně to nakonec byl on, kdo s GALAXY, na jejíž palubě hrozilo povstání, bezpečně přistál.

Jste chlapík..., a ten chlapík, se smál jako malý kluk a zvesela potřásl nabízenou Szardakovou rukou. A ve velínu POINT OF už nevládla ani nervozita, ani napětí.

* * *

Holger Alsop seděl proti Echri Ezbalovi. Bělovlasý vědec mu opět nabídl k pití čistou, pramenitou vodu. Když začal mluvit, u nohou mu svorně usínali jeho pes a kočka.

„Věděl jsem, že přijdete, Holgere. Jen jsem vás nečekal tak brzy. Stalo se to díky dvojčatům? Přesvědčili jsme vás?“

Holger Alsop se už nedokázal bránit fluidu, vycházejícímu ze starého, moudrého muže. Byl zaplaven lavinou citu.

„Ne, nebyla to dvojčata, kdo mě přesvědčil, byl jste to vy, Ezbale! Vy, když jste dnes ráno s dvojčaty prošel kolem mne. Najednou jsem vás měl před očima jako mladého muže, najednou jsem jasně viděl, jak jste vypadal před osmdesáti lety...“

„Já jsem pořád mladý, Holgere,“ pravil Ezbal furiantsky. „Kdybych nebyl mladý, nemohl bych pomýšlet na výzkum Kyborgů.“

Alsop nevěděl, jak má zareagovat, proto se raději zeptal na něco jiného. „Ezbale, proč jste Snideům odmítl udělat z nich Kyborgy?“

„Protože mi jich bylo líto. Nejdřív ať poznávají život... Ať vědí, co to znamená žít na světě jako obyčejný člověk.“ V očích se mu zajiskřilo. „Proč se na mě tak díváte?“

„Protože jsem vás poprvé načapal při eklatantním rozporu!“ odvětil Holger ostřeji než chtěl.

„A všem tkví ten rozpor?“

„Copak Kyborg nežije jako člověk? Není snad Kyborg člověkem? Nemůže Kyborg poznávat svět takový, jaký je? V tom je ten rozpor!“

Echri Ezbal sáhl po hliněné misce a napil se vody. „Omyl, Holgere,“ řekl a misku odložil. „Kyborg je člověk a i jako Kyborg člověkem zůstává. Ale být Kyborgem neznamená jenom žít tři sta nebo čtyři sta let... To také znamená obětovat svůj život, své úsilí ostatním - těm, kdo nemohou počítat s prodloužením života... Z tohoto důvodu jsem dvojčatům odmítl splnit jejich přání.“

„Aha...,“ řekl Holger trochu šokován otevřeností vědcových slov. „Jako Kyborg bude člověk tedy žít déle proto, aby měl vlastně méně ze života, že?“

„Zcela správně, Holgere. Být Kyborgem znamená věnovat velkou část svého života úkolu, za jehož plnění vám nakonec možná nikdo ani nepoděkuje. Vy sám jste přece vědec. Napsal jste zajímavou studii o Robonech. Copak vás neláká experimentovat sám na sobě? Není hezčí úkol než zkoumat sám sebe?... Jakmile coby Kyborg zapojíte svůj druhý vnitřní systém, už nebudete člověkem, nýbrž jenom logistickou bytostí, která za pomoci matematických rovnic zpracovává logické zákony a podle toho také pracuje. Logistika leží mimo vše lidské. To je nebezpečné. Naše pojistky, kterými bude druhý systém vybaven, budou zcela jistě nedostačující. Ta pravá brzda, která bude schopna zastavit monopol nelidské logistiky, bude spočívat v charakteru člověka, v nositeli Kyborga..., v jeho lidskosti... A jestli se mně a mým spolupracovníkům podařilo propojit tyhle dva faktory, byste měl prokázat právě vy, Holgere! Jako první!“

„Ale co když zklamou? Co pak? Zahubíte mě, jestliže se stanu nebezpečným?“

Echri Ezbal se znovu napil z hliněné misky. Pohlédl na Alsopa přes okraj nádoby. Jeho modré oči připomínaly jasná horská jezera, v nichž se odráží bezmračné nebe.

„My nejsme vrazi, Holgere. My všichni jsme tady především lékaři. Přisahali jsme stejně jako naši předchůdci v antice. V případě, o kterém hovoříte, bychom zastavili činnost kybernetického systému a pak by se z vás stal opět normální, obyčejný člověk. Věříte mi?“ Alsop přikývl. Pocítil úlevu a nevěděl pořádně proč. Ezbal však jakoby mu četl myšlenky.

„Vlastně jsem už dosáhl svého životního cíle, Holgere. Poslední brahmán z rodu Ezbalů vstoupí do dějin. Jsem první, komu se podařilo plně uzdravit duševně nemocné. Na to jsem pyšnější než na

prvního Kyborga..., kterým budete vy... Vy a ještě dva další... Holgere, zvažte ještě jednou, zda se skutečně chcete stát Kyborgem! Je to velká zodpovědnost! Pro někoho možná až příliš velká!“

Z Alsopovy tváře se rázem vytratil úsměv. Srdce se mu octlo v nějakém ocelovém lisu. Proč ho Ezbal v tuto chvíli varuje? Copak mu neřekl, že by přemluvil vlastního syna, aby se z něj stal Kyborg? „Co to má znamenat?“ řekl přísně.

„Holgere, je to i moje zodpovědnost. Myslíte, že jsem poslední týdný klidně spal? Otázka totiž zní: stvoříme člověka budoucnosti, nebo příšeru?“

Alsop prudce vstal. „Zůstávám u svého rozhodnutí! Já vám důvěřuji, Ezbale...!“

Starý vědec si opět založil ruce na prsou, mírně se předklonil a když promluvil, hlas se mu trochu chvěl: „Doufám, že si vaši důvěru zasloužím, Holgere. Jedno vám slibuji: budu na vás dávat pozor... Jako otec na syna... Ani otec nikdy neví, jestli jeho syn vyrostе v dobrého, nebo špatného člověka...“

Budu Kyborgem, pomyslel si Holger Alsop a přitakal.

* * *

Na velké hypervysílací stanici v Cent Fieldu vládl čilý ruch. Mohutné zařízení mělo za úkol spojit se s POINT OF a s flotilou Dana Rikera.

Ale nedařilo se to, přestože všechny ostatní dosažitelné lodě pozemské flotily měly spojový klid. Vysílání a příjem z Cent Fieldu nesměl nikdo rušit. Byly nasazeny ty nejcitlivější přístroje, ze všech koutů Země přiletěli nejlepší spojaři. Jejich úkolem bylo provést *zázrak* a najít v mezihvězdném šumu stopy po vysílání hledaných lodí.

Hodiny ubíhaly. Naděje však stále více klesala. Vysílačky neustále pracovaly:

POINT OF, ozvěte se! POINT OF, ozvěte se!

HOPE, prosím, ozvěte se! Cent Field volá velitele flotily...!

Bez odpovědi!

Už dlouhé hodiny! Už mnoho hodin!

Pak volala Anja Fieldová. Museli ji zklamat.

Potom se v kanceláři pro styk s veřejností objevil reportér, kterého už znali po celé budově.

„Nic pro vás nemáme, Stranger!“ nevrle vysvětloval styčný důstojník. „Až vás budeme potřebovat, dáme vám vědět!“

Vtom se Stranger nevyzván posadil. Přeslechl, že se má ztratit.

„Přicházím od šéf matematicky Anji Fieldové,“ prohlásil. „Říká vám to jméno něco?“

„I kdybyste přicházel od Rena Dharka!“ vyjel na něj důstojník.

„Já vím,“ tiše a nevinně odvětil reportér. „To byste mi stejně odmítl jakoukoli informaci. Obdivuji muže jako jste vy. Máte velkou vnitřní sílu. To dělá ta uniforma?“

Důstojník zalapal po dechu. Nepochopil, jestli to Stranger myslí vážně, nebo jestli se mu vysmívá.

„No tak, mohl byste přimhouřit jedno oko?“ prosil reportér. „Já musím své agentuře něco dodat, nebo mě vyhodí. Budu bez práce...“

„To by Terra Press konečně udělala něco záslužného!“ sykl tiskový důstojník, vstal a obešel psací stůl. „Vysvětlil jsem vám, že nemohu podávat žádné informace. A teď už konečně jděte, Stranger!“

Reportér pohlédl na své dlaně, otočil je a mimoděk řekl: „Tak to budu muset zveřejnit svoji reportáž o Šéfovi defenzivní obrany Země. Víte přece, že pan Shanton vykonal na asteroidech řadu sabotážních akcí?“ Tiskový důstojník se zapotácel a vrátil se ke stolu. Tohle tedy nečekal. Ale jednal podle předpisů. Stiskl skryté tlačítko a uzavřel sebe i Strangera v místnosti tak, že ani jeden z nich nemohl odejít. Mohli být vysvobozeni pouze zvenčí. A zároveň vyhlásil poplach bezpečnostních složek.

Pět mužů z GBO vyskočilo ze židlí. O pár minut později stáli před Strangerem a mířili na něj paprskomety. Na reportéra to však neudělalo žádný dojem.

„Nemá cenu, abyste mě zatýkali. Reportáž o Shantonovi je už zafixována. Jestli mě dáte zavřít, během hodiny ji Terra Press zveřejní. Koneckonců si nějak musím vydělávat na ten svůj syntetický chlébездеjší.“

Dva muži ho hlídali, dva další se dohadovali, pátý volal centrálu Galaktické Bezpečnostní Organizace ve vládní budově v Alamo Gordu. Zpráva byla shledána natolik důležitou, že ho spojili rovnou s Eyllersem.

Eylers však stráže dlouho neposlouchal. „Dejte mi styčného důstojníka!“ přikázal. „Ten zatracený reportér mě nakonec ještě dostane pod kytičky...“

Stranger naslouchal. „Pořád ty plané sliby...“, poznamenal poměrně nahlas. „Napsal bych Eylersovi velmi procítěný nekrolog...“

Eylers zuřil. „Dejte mu všechny informace o pohřešovaných lodích, ale musí slíbit, že nezveřejní ani řádku o Chrisi Shantonovi!“

„Oukej, Eylersi,“ souhlasil Stranger. „Ale přikažte ještě vašim gorilám, aby na mě přestaly mířit, nebo mi dodají materiál pro další reportáž - a sice o přátelském přijetí u tiskového důstojníka v Cent Fieldu!“

Bert Stranger v tom uměl chodit.

Eylers vydal další rozkaz. Paprskomety zmizely v pouzdrech. Stranger dostal nejnovější informace. Mnoho toho nebylo, ale půl hodiny nato vydala Terra Press jako jediná tisková agentura informaci, že se pohřešuje POINT OF a Rikerovy lodě.

Vlastně nešlo ani o nic nového, ale zpráva byla zaobalena do senzačního hávu, což byla Strangerova práce; a tak se o zprávě hodně mluvilo.

Bernd Eylers chtěl po spatření televizní reportáže přikázat, aby byla Strangerovi okamžitě zakázána novinářská činnost, ale vtom se mu Stranger sám ohlásil po videofonu.

„Óóóó!“ pravil reportér, když spatřil Eylersovu tvář. „Vy jste pěkně v ráži. Tak to vám musím rychle něco říct! Víte, že mě Terra Press nasadila proti vládě a všemu, co s ní souvisí? Abych se definitivně spálil?“

„Nevykládejte mi tady pohádky,“ zavrčel Eylers.

„Bohužel, to nejsou žádné pohádky,“ pokračoval Stranger. „Naštěstí jsem tu senzační zprávu, kterou jste právě mohl sledovat, nestvořil já. Mohu to dokázat. Sedím totiž pořád ještě v kanceláři styčného důstojníka v Cent Fieldu a povídáme si...“

„O čempak si povídáte?“

„O kódu pozemské flotily. Můžu vám říct, že můj protějšek pořádně zaskočilo, když zjistil, že ten tajný kód znám.“

„Opravdu...?“ předstíral Eylers nezájem, přestože mu z té informace na čele vyvstal pot. „To možná znáte i kódy GBO?“

„Ano...“ bez zaváhání odvětil Stranger. „Moment, Eylersi, zakóduji vám větu: Ren Dhark s POINT OF se ztratili... Potrvá to jen půl minuty, ani nebudu potřebovat počítač...“

Potřeboval 37 vteřin!

V té chvíli vyhlásil Bernd Eylers poplach.

Berta Strangera bylo nutno okamžitě zatknout. Ten muž toho věděl příliš! Znamenal vážné riziko pro bezpečnost lidstva a Země!

„Odkud máte ty kódy, Strangere?“ pokoušel se zjistit Eylers.

„Od Robonů. Kódy znám zhruba dva měsíce. Sem tam bylo zajímavé dešifrovat zprávy.“

„A vy jste je samozřejmě hned využil, že?“

Kulatá hlavička se zasmála. „Musím vás zklamat, Eylersi. Nepoužil jsem je. Ani vedení Terra Pressu netuší, že znám tajné kódy. Koneckonců nemám v úmyslu zhnít ve vězení. Pár našich pozemských zákonů ještě znám. Já..., ale podívejme, ta náhlá návštěva patří snad mně?“

Do kanceláře opět vstoupily strážce GBO. A když jim jejich šéf Eylers sdělil, aby zase odešli, ozbrojenci museli zákonitě zapochybovat o jeho zdravém rozumu. Ten pak pokračoval v rozhovoru s reportérem.

„Od koho máte ty kódy?“

„Od jistého Jamese Michelta z World City. Poskytl jsem mu drobnou službičku. Byl v podezření, že obchoduje s drogami a nemohl prokázat svoji nevinu. Jako projev uznání mi sehnal kódy. Ale s touhle informací si toho moc nepočnete, protože James Michelt je už šest týdnů pohřešován.“

„My si ho najdeme, Strangere, spolehněte se. A pak se ho zeptáme, jak k nim přišel...“

Bernd Eylers netušil, že se jeho naděje nemohou splnit. Až mu budou předloženy důkazy GBO, že James Michelt je skutečně nezvěstný, bude mít starosti.

„A, Strangere, o Shantonovi nikomu ani muk!“

Dětské oči se pousmály. „Tohle eso si ještě chvíli ponechám v rukávě, Eylersi! Nashledanou příště!“ řekl, přikývl důstojníkovi na rozloučenou a šel.

* * *

Země mlčela. Nebylo slyšet jediný hypersignál. V přijímači tiše hučel mezihvězdný šum.

Glenn Morris to ve spojové centrále POINT OF vzdal. Palubní vysílač nebyl za těchto podmínek dost silný, aby dosáhl až na Zemi. A zesilující krystal Tofiritu nemohl být použit, protože nebyl znám směr, kterým Země leží.

Přitom ale nikdo na palubě POINT OF ani na okamžik nezapochyboval, že se cestu zpátky podaří najít. Důvěřovali POINT OF a svému kapitánovi. Přestože bylo podivné, že se první transice nezdařila, nikdo ani v duchu nepomyslel, že by se mohly objevit další podstatné neúspěchy.

„Nejpozději za tři, čtyři dny jsme doma,“ říkal právě Walt Brugg a bezděčné pohlédl na echokontrolu. „Velký Bože!“ vykřikl. „Už je to zase tady. Nor-ex!!“

Morris Brugga rychle odstrčil, aby viděl na přístroje. Aniž by se podíval na tlačítko, zapnul videofon do velínu. „Dharku! V echokontrolě jsme opět zachytili Nor-ex! Vzdálenost 8,7 světelných let! A zmenšuje se! Ta bestie o nás zřejmě ví!“

Ren Dhark klidně odvětil: „Jak dlouho jsme se snažili navázat spojení se Zemí, Morrisi?“

„Víc než tři hodiny...“

„Díky, to mi stačí. Informujte mě, až Nor-ex přejde do rychlosti světla.“

Spojení s velínem stále běželo.

„To je neuvěřitelná věc,“ řekl Szardak a přivřel oči do škvírek. „Měl jste pravdu. Tím neustálým vysíláním jsme Nor-ex přilákali. Neměli bychom se pokusit nastavit obrazovou kouli, aby nám Nor-ex zviditelnila? Třeba to je možné...?“

„Zapomínáte, že Checkmaster hovořil o neznámém nebezpečí z kosmu. Podle toho se Tajemní s Nor-exem nikdy nesetkali... Vysílali jsme tři hodiny... Takže by Gianti neměli být v nebezpečí.“

Janoš Szardak přerušil jeho úvahy. „Možná - v případě, že existuje jenom jeden Nor-ex. Pokud je jich víc, nadále mizí jedno giantské město za druhým z povrchu jejich planety. Možná už neexistuje ani Cal...“

Ze spojové centrály se ohlásil Morris. „Vzdálenost k Nor-exu 8,5 světelných let. Před několika vteřinami překročil rychlost světla. Kurz POINT OF! Echokontrola ukazuje stoupající hodnoty...“

Zatímco Glenn Morris pokračoval, Ren Dhark se v křesle otočil k Tino Grappovi. Mladý specialista na zaměřovače pochopil, nač se ho kapitánovy oči ptají.

„Nic! Ta věc je pro naše zaměřovače nezachytitelná. Ani stopa energetických emisí...”

Glenn Morris vyhlášoval poplach: „Už je to vážné! Ta bestie umí neuvěřitelně zrychlit. Vzdálenost už jen 8,2 světelných let. Jestli může Nor-ex transítovat, pak dobrou noc, POINT OF!”

Ren Dhark zatnul zuby a položil ruce na ovládací panel. Agregáty lodi stále silněji řvaly. Prstencová loď zrychlovala. Dhark se sklonil k mikrofonu: „Congollone, bude možné transítovat?”

Všichni přítomní ve velínu se ohlédli na mladého kapitána. POINT OF měla za několik vteřin transítovat? Rychlost lodi přece zatím nedosahovala ani 0,3 světla?

„Všecko oukej, Dharku, co by se tady na téhle lodi mohlo porouchat? Tady se jen tak něco nerozbije...”

Ren Dhark už neposlouchal. Sledoval přístroje. Intervaly byly vypnuté. Kdyby Nor-ex nyní zaútočil, POINT OF byla nechráněna.

V Dharkových hnědých očích plály plamínky, naznačující, že se rozhodl.

Byl připraven vsadit vše na jednu kartu!

Dělal co mohl, aby unikl Nor-exu!

„Opravné souřadnice od Checkmasteru!” požadoval.

Posádka pochopila, oč mu jde. Šlo o opravu odskoku do pravoboku o 23 683 světelných let.

„Kurz opravit s ohledem na tento posun...,” přikázal Dhark. Jednal jako automat, jako člověk, který mluví, ale nepřemýšlí u toho.

Avšak opak byl pravdou. Ve skutečnosti bystře zvažoval situaci. To jen ve tváři se mu přitom nepohnul ani sval.

Zdalipak zasáhne automatické řízení a zase jednou převezme vládu nad lodí tak, jak už to udělalo několikrát předtím?

Zaplašil úvahy a věnoval se faktům.

Pohlédl na ciferníky.

Rychlost POINT OF 0,31 světla! Bylo při tak relativně nízké rychlosti vůbec možno transítovat? Nebude to pro unitalový plášť lodi příliš velká zátěž?

Ve velínu nikdo nic nenamítal. Všichni pochopili, co je ve hře.

„Výpočty jsou k dispozici...!“

Jinými slovy, všechny hodnoty pro skok do hvězdného moře čekaly jen na impuls řídicí páky.

„Distance 7,8 světelných let...“, ozval se Glenn Morris.

Ren Dhark přikývl. Zběžně pohlédl na Janoše Szardaka v křesle pro kopilota. Szardak na něj mrkl. Dhark mu odpověděl stejným způsobem. Oba na pár vteřin zapomněli, jaké před nimi stojí riziko.

Rychlost POINT OF 0,36 světla!

Lod' byla příliš pomalá, než aby se mohla odvážit bezčasového skoku hyperprostorem.

Kde zůstávalo hvízdání, které dosud vždy bezprostředně předcházelo transici?

Palubní rozhlas oznamoval: „Pozor, pozor! Transice za tři vteřiny!“

Najednou se hvízdání přece jen ozvalo a jeho tónina rychle stoupala. Obrazové koule byly pryč. A pak začala POINT OF řvát jako zděšený dinosaur...

Trhala se na kusy?

Jak dlouho vlastně mohly ty tři vteřiny trvat?

Celou věčnost?

Pak bylo na POINT OF rázem ticho. Obrazové koule ukazovaly hvězdné moře! Většina hvězd byla hodně daleko, jenom část poblíž lodi.

„Tak to bychom měli...“, řekl Dhark a otřel si čelo.

„Taky jsme mohli skočit rovnou do nějakého slunce“, suše poznamenal Szardak a vyslovil tím svoje obavy, které ho trápily před skokem.

Ren Dhark přitakal. Složil obě ruce do klína a bezmyšlenkovitě se zahleděl na řídicí pult.

Rematerializovat ve slunci... Podivil se, že si to nedokáže představit. Jedno však bylo jisté; pokud by se to stalo, patrně by nikdo z posádky neměl čas si toho vůbec všimnout.

Pak byla POINT OF opět chráněna oběma intervalovými poli. Zaměřovače ohmataly prostor kotem lodi a Grappa ohlásil, že jsou v bezpečí.

Echokontrola ve spojové centrále se neozvala. Nor-ex, před kterým utíkali, ležel mnoho tisíc světelných let za nimi.

Kolik tisíc světelných let?

A kde v Galaxii se prstencová loď nyní vlastně nacházela?

* * *

Pozemský katalog hvězd, fólie 106, oddíl římská III:

0-39-B, neznámé souhvězdí o průměru 23 světelných let, zhruba tři sta sluncí, elektromagnetická měření zjišťují vlastní, silné magnetické pole. Vzdálenost od sluneční soustavy 9 047 světelných let. Před vletem do 0-39-B loď nutno varovat. Každopádně je nutné se nejdříve spojit se Štábem pozemské flotily.

Dan Riker svíral fólii 106 a ruka se mu mírně chvěla.

„Klimatizace je v pořádku?“ zeptal se a rozhlédl se po velínu.

„Je nám všem teplo...“ odvětil druhý důstojník a na čele mu vyvstalo mnoho malých kapiček potu.

„0-39-B...“ zamumlal Dan Riker. „Nádhera... Zrovna tady musíme rematerializovat. To jsme si našli koutek. Tumáte...“ podal důstojníkovi fólii 106. „Vraťte to astronomům, prosím...“

Zapomněl, že se tři astronomové zdržovali ve velínu HOPE spolu s ním. Nebylo divu, po tom šoku, když zjistili, kde se po transici nacházejí!

V souhvězdí *Pekla*!

V pekle!

„Jak se to jen mohlo stát?“ zeptal se kdosi.

Riker praštil otevřenou dlaní do stěny, až to hlasitě plesklo. „Jak se to stalo? Zeptejte se palubního počítače, ten vám to poví! Já to nevím.“

Ještě jednou si v duchu rekapituloval, jak se dostali právě k tomuto souhvězdí, vzdálenému 9 047 světelných let od Země.

Šok z transice odezněl. Všichni byli opět pány svých smyslů. Dan Riker vstal, pohlédl na obrazovky a strnul.

Všude kolem byla samá slunce! Modří obři, bílí trpaslíci, normální hvězdy, snad všeho druhu. A všechny tak těsně při sobě!

Pak se ozvala první poplašná hlášení: „Kapitáne, naše energetické zaměřovače za chvíli vypustí duši. Zřejmě trčíme v energetické vysoké peci...“

„Šéfe...!“ objevila se na obrazovce zděšená tvář mladého poručíka od hmotového zaměřovače. „Řítíme se přímo do malého bílého slunce! Pekelného slunce!“

„Poručíku, vzpamatujte se!“ okřikl ho Riker. „Neřítíme se do něj. Padáme volným pádem. Jak daleko od nás je to slunce? Směl bych se to dozvědět?“

„Šéfe, dělá to 3,2 světelného měsíce!“

Astronomové ve velínu vypadali vylekaně. Ale s hlášením je předběhl první inženýr ze strojovny: „Hlásím kolaps pohonných jednotek. Výkon klesá. Hledáme závadu...“

„Co se to tady, k čertu, děje? Copak jste všichni najednou ztratili hlavu?“ zlostně šeptal Riker a bylo to horší, než kdyby řval. Jeho tvář strnula v masku. Oči mu žhnuly. Na mírně předsunuté bradě se objevila červená skvrna, neklamné znamení, že je rozčilen.

Zabral za řízení a prudce zvýšil výkon agregátů.

HOPE v tu chvíli zařvala, ale byl to výkřik bez síly.

Výkon energetického rozdělovače překročil hranici sta procent, aby pak znovu prudce klesl pod nulu.

A HOPE přestala řvát.

Hodnoty všech funkcí klesaly k nule.

HOPE se stala pouhou kovovou koulí, která padala volným pádem do nejbližšího slunce.

„To vypadá špatně...“, zamumlal Riker a přepnul všechny spínače na nulu. Pak se otočil k astronomům a pokynul jim, aby promluvili. Jejich výrazy nevěstily nic dobrého.

„Během několika minut jsme o uskupení hvězd 0-39-B zjistili víc, než výzkumníci ze Země za dlouhá léta. Nejnebezpečnější ze všeho je to supersilné magnetické pole. Zdejší gravitace je spolu s magnetickým polem schopna silně ovlivňovat fyzikální procesy...“

„Co to znamená konkrétně?“ přerušil Riker astronoma.

„To právě prožíváme. Energie lodi nám byla odčerpána, laicky bych řekl: vysáta. A bohužel musíme počítat i s tím, že se nám pravděpodobně prolomí energetické ochranné štíty!“

„Ano,“ řekl Riker a ukázal najeden z přístrojů. „Podívejte se! Zatížení ochranných štítů neustále stoupá, protože dostávají stále méně energie. Jak to s námi asi dopadne, jestliže budeme bez ochranného štítu? Někdo si nás snad ugruluje?“

Astronomové na okamžik znejistěli. „Když jsme k vám odcházeli, nebyli astrofyzikové ještě hotovi se svými výpočty, ale v tu dobu existovala opodstatněná naděje, že nám síla stěn naší lodi poskytne dostatečnou ochranu...“

Do rozhovoru se propojila spojová centrála. Nutně požadovala Dana Rikera.

„Pane, je téměř nemožné spojit se s ostatními loděmi. Naše pokusy zavolat Zemi ztroskotaly. Nemůžeme se dovolat. Tohle peklo nám brání v proniknutí hyperprostorem!“

„Díky,“ řekl Riker a pokýval hlavou. Červená skvrna mu z brady zmizela. Pohled měl zamyšlený. „Teď bych si přál mít na palubě HOPE někoho, kdo by mi mohl vysvětlit, jak je možné, že jsme rematerializovali právě tady! *Peklo* přece nebylo naším cílem. Cílem byly nové domovské planety Giantů!... Pánové, co říkají kontrolní výpočty?“ pohlédl k důstojníkům u palubního počítače.

„Chyba není ani v našem programu, ani v impulzech vydaných počítači...“

Dan Riker netrpělivě mávl rukou. „Tak v čem tedy podle vás ta chyba vězí?“

„Žádná neexistuje. Vykonali jsme kontrolní výpočty. Nacházíme se přesně v místě, které bylo určeno commanderu Dharkovi...“

Riker se zamračil.

„To přece není možné... Bezpečnostní spínače našich počítačů by přece musely zapůsobit, jsou vybaveny daty našeho hvězdného katalogu a před seskupením 0-39-B jsou posádky lodí varovány!“

První důstojník strčil do Rikera. „Šéfe, odcházejí nám ochranné štíty...“

Ale ještě to nebylo nejhorší, i když situace vypadala kriticky. Agregáty HOPE dodávaly ochranným štítům už 30 procent své energie, aby je udržely stabilní.

Riker se spojil s distančními zaměřovači. „Jak daleko jsme od toho bílého trpaslíka?“

3,2 světelné měsíce. To byla za normálních okolností vzdálenost, ve které žádnou gravitaci nepociťovali. Tohle však byl gravitační gigant. S obvyklými měřítky si tu nic nepočali.

„Pane, padáme stále rychleji.“

„Oukej, už jste vypočítali, jak dlouho nám to bude trvat, než do toho slunce spadneme?“

„Právě to počítáme, šéfe. Pokud nás naše první dojmy neklamou, pak gravitační schopnosti tohoto giganta dosahují až do hyperoblasti...“

“To jsou krásné vyhlídky...,” sarkasticky přerušil důstojníka Riker. Znamenalo by to, že kdyby jeho roj dosáhl rychlosti světla, hyperprostor by jej okamžitě odmrštil do bílého trpaslíka!

Dan Riker znovu udeřil otevřenou dlaní do stěny.

Že by jim Cal dodal chybné souřadnice? To přece bylo vyloučeno. Ren Dhark by si toho za pomoci Checkmasteru určitě všiml.

Co se to tady, u všech dáblů, stalo? Kde byla chyba?

„Všem lodím! Všem! Oznamte HOPE svoji polohu!“

„Doufejme, že nás uslyší...,” poznamenal spojový důstojník. „V našem sektoru to vypadá hrozně špatně. O spojení se Zemí už nemůže být vůbec řeč...“

„Zavolejte ostatní lodě,“ netrpělivě ho přerušil Riker a pozoroval přitom stovky sluncí kolem.

Peklo bylo pastí a hřbitovem kosmických lodí, jeho slunce byla létajícími rakvemi.

Dan Riker pomyslel na svého přítele Dharka.

Jenom ten by byl schopen pomoci...

Sevřelo se mu srdce.

Kdo v Galaxii věděl, kde POINT OF je? Pomohlo by vůbec, kdyby ze Země poslali nějaké záchranné lodě? Asi sotva... Ztratily by se v *Pekle* stejně jako oni...

Udělal nějakou chybu, když předával souřadnice pro transici?

Asi ne... To by se už určitě někdo ozval...

Mocný energetický ochranný štít HOPE se prolomil!

U ostatních lodí to nebude jiné...

Nyní už je chránily jenom holé stěny lodi.

Odolají silnému kosmickému záření?

Jak dlouho?

Mnoho otázek bez odpovědí.

Dusily ho.

Rene, říkal si v duchu... Rene, jen ty nám můžeš pomoci...

* * *

Ani za použití těch nejvýkonnějších vysílaček nebyli schopni spojit se se Zemí, která se kdesi v oceánu hvězd podobala malému ostrůvku. A Cal se přitom snadno spojil s Renem Dharkem, s

mužem, se kterým uzavřel pakt o neútočení, přes nekonečnou dálku silou myšlenky.

Ty tomu říkáš Nor-ex. My nevíme, co to je. Nor-ex nám bere naše města a znemožňuje nám splnění našeho úkolu jako Strážců vesmíru! Rene Dharku ze Zatracenců, pomoz Calu!

Pro pětičlennou skupinu Giantů zřejmě nehrála vzdálenost žádnou roli, když se chtěla s někým spojit paramentální silou. Všichni na POINT OF zachytili volání Calu. A všichni pocítili nevoli, když uslyšeli: *Rene Dharku ze Zatracenců...*

Sem tam se probouzela i nenávist, vztek a pomstychtivost. Probouzely se vzpomínky na oběti Giantů na Zemi, na to, jak velkolepě se *Strážci vesmíru* zachovali k lidstvu.

Ren Dhark znal své muže, byli to lidé z masa a kostí, přičemž ani on netvořil výjimku. Viděl, jak Janoš Szardak sevřel ruce do pěstí a tiše zaklel. Dhark musel rychle jednat. Soustředil své myšlenky. Nepochyboval o tom, že je Cal schopen zachytit i sebeslabší signály.

Cale, zabloudili jsme v Galaxii. Sami jsme před čtyřmi hodinami prchali před Nor-exem. Nyní vám nemůžeme pomoci, protože neznáme naši pozici! Chceme vám pomoci, ale nejsme toho schopni! Slyšels naše volání na Zemi?

Cal neodpovídal. Jestli slyšel hypervolání POINT OF?

Udržuj myšlenkový kontakt s Calem a Cal se pokusí zafixovat vaši pozici! Udržuj kontakt, Rene Dharku ze Zatracenců!

Palubní astronomové zklamali. Od Checkmasteru se pomoc čekat nedala, protože přiznal, že o této části Galaxie nemá v paměti žádná data. Bylo proto samozřejmé, že každý na palubě POINT OF napjatě čekal, zda se Calu podaří na tak velkou dálku a jen po telepatickém spojení stanovit jejich souřadnice.

Ren Dhark seděl bez hnutí v kresle. Nebyl schopen říct, zda jeho spojení s Calem trvá. Zatím se Cal nehlásil.

Ve velínu už nikdo ani nepromluvil. Důstojníci, konající službu nahoře na galerii, mlčky shlíželi dolů ke kapitánovi. V palubním rozhlase ani po videofonu se nikdo neodvažoval hlásit.

Posádka POINT OF rázem zapomněla na všechnu nenávist, všichni se trásli, až zase v duchu uslyší paramentální hlas Calu.

Pak přišly souřadnice v giantských symbolech.

Opakovat! soustředěně uvažoval Dhark a v následujícím okamžiku symboly opět v duchu přijal. Cal je vysílal zvolna a

pomalou, takže oba důstojníci u Checkmasteru mohli pracovat soustředěně a přesně. Symbol za symbolem vkládali do fantastického stroje, který byl schopen ve zlomku vteřiny podat vyhodnocení.

Pak měl Dhark k dispozici tři záchytné body: pozici POINT OF, Země a domovské planety Giantů.

„Potřebovali bychom celé roky, abychom našli cestu zpátky na Zemi,“ řekl tiše Janoš Szardak.

Dhark nereagoval. Ještě stále byl soustředěn na spojení s Calem. Chtěl vědět, jakým způsobem mizela giantská města.

Cal to neví! Města jednoduše mizejí. Všezničující nebezpečí zasahuje z velké dálky. Rene Dharku ze Zatracenců, nenech Cal bez pomoci. My musíme svůj úkol splnit. Úkol je naším bytím!

Přiletíme a pokusíme se vám pomoci. Ale nemůžeme nic slíbit, Cale! sděloval Dhark svými myšlenkami.

Cal Čeká na Zatracence...

Za Dharkovými zády jeden z důstojníků poznamenal: „Miluju je už za to, že nám pořád říkají, že jsme Zatracenci...“

Ani Renu Dharkovi se to nevlídné pojmenování nelíbilo, musel však své přirozené pocity a pudy potlačovat, protože stejně jako všichni ostatní nechtěl být Zatracencem. Ovšem protože tento pojem, hlavně jeho smysl z pohledu Giantů, ještě nikdo řádně nevysvětlil, věřil, že se za ním skrývá klíč k tajemství Giantů.

Kdo byli Gianti?

Dodnes nebylo jasné, jakou má funkci asi metr dlouhé, lesklé hadí tělo uvnitř korpusu Giantů. Nebyla to skutečně obrovská dvojhlava bez očí? A co měla znamenat atomová nálož uvnitř těla?

Manu Čobe tvrdil, že jsou to roboti.

Jsou to živé bytosti! tvrdili další kolegové.

Ale nikdo nedokázal říct, čím byli skutečně.

Humanoidi? Až na svoji dravčí hlavu vypadali i přes dvouapůlmetrovou výšku jako velice štíhlí lidé. Barva jejich kůže byla světle žlutá. Pleť, nebo spíš povrch, sestával z biologicko-anorganické směsi. Měli dvě ruce jako lidé, ale pod každou paží měli ještě po jedné zakrnělé ruce.

Od samého počátku jim lidé říkali *Obři* - Gianti!

A tyhle bytosti, které ještě nedávno neuvěřitelně drsným způsobem zotročovaly miliony lidí, nyní žádají tytéž lidi o pomoc!

„Musíme si z nich udělat přátele...,“ znovu požadoval Ren Dhark, zatímco Janoš Szardak kontroloval souřadnice. „V naší Galaxii musí existovat alespoň jeden druh cizích bytostí, který s námi bude spolupracovat...“

Díval se na své muže, na jednoho po druhém.

„To tedy bude ale přátelství,“ zašklebil se Afričan Čobe. „Podivné přátelství to bude. Dharku, řekl bych, že zůstane navždy jenom u přání. Gianti přece nemají žádné emoce! Nemají ani strach ze smrti! Vzpomeňte si, jak to bylo: Cal si to jednoduše přál, tak se Gianti rozplynuli a roztekli! Chybí jim bytostný strach ze smrti. Jsou jen pseudobiologičtí...“

Dhark zareagoval: „Takže podle vás už to nejsou roboti?“

„Pokud pojem Robota pojmem šíře, zůstávám u svého názoru, že to roboti jsou! Ale všechno odvolám, až mi ukážete první giantské mimino!“

„Možná už brzy budeme na domovské planetě Giantů, Čobe, třeba dostaneme příležitost podívat se na giantská města.“

„Tak to jsem opravdu zvědav. Doufejme, že mě ten pohled neomráčí...“

Důstojníci se podívovali, že Dhark pokyvuje hlavou. „Napadlo mě totéž. Měli bychom se vnitřně připravit na pořádná překvapení. Ale ještě nejsme tak daleko. Nejdřív se musíme poprat s Nor-exem. Szardaku, co myslíte, je jenom jeden, nebo je jich víc? Nezapomínejte na relativně krátké časové intervaly únosů poměrně vzdálených lodí!“

Ren Dhark nebyl muž, který by diktátorsky prosazoval svůj názor. Kde mohl, tam se radil se svými druhy. Ale často se stávalo, že situace vyžadovala rychlé rozhodnutí, a pak Dhark bytostně cítil, že je docela sám...

Szardak si zamyšleně podrbl bradu. „Doufám, že máme co dělat jenom s jedním Nor-exem. Soudím tak podle jeho hbitosti a rychlosti... Jsme připraveni k transici, Dharku!“

Na okamžik vypadal Dhark jako duchem nepřítomný. Bezděčně zavrtěl hlavou. Zničehonic pocítil, že ví, co je to *ertobitní*, ale ve stejnou chvíli onen dojem ztratil. Přitom dobře věděl, že tento termín už někde slyšel.

Ertobitní... co to znamená?

Když se opět uvelebil v křesle, soustředil se na svůj úkol. Nebylo nic lehčího, než řídit let POINT OF.

Řítily se kosmem.

„Dharku,“ ozval se Morris ze spojové centrály, „zavoláme Zemi?“

„Ne! Hyperspojení navazovat jenom na výslovný rozkaz. Nebo snad chcete znovu prchat před Nor-exem?“

Dhark přepnul pohon na nadsvětelné hvězdné sání. Loď prudce zrychlovala. Nebylo nutné informovat posádku o nastávající transici. už jen všudypřítomné hvízdání ji ohlašovalo.

Ochranné intervaly zmizely. Ren Dhark přepnul řízení a tón hvízdání stoupal. Checkmaster naposledy překontroloval souřadnice hyperskoku. Obrazové koule zmizely. Hvízdání bylo pomalu nesnesitelné.

A pak POINT OF skočila!

Poblíž domovské planety Giantů se rematerializovala do normálního prostoru a času.

„Co je to za planetu?“ zeptal se Janoš Szardak kapitána. Tino Grappa zaznamenal z planety silné energetické emise.

„Cíl rozpoznán!“ zvolal Dhark. „Checkmaster zpracovává data...“

Glenn Morris ze spojové centrály chvějícím se hlasem oznamoval: „Echokontrola aktivní. Už zase máme co dělat s Nor-exem!“

Ren Dhark pochopil, že jde do tuhého. Soustředěně se snažil navázat spojení s giantským Calem.

Ale Cal mlčel.

POINT OF letěla ke svému cíli.

* * *

Flotila lodí Dana Rikera sestávala z 35 lodí, osmi křižníků třídy 400 metrů, jedenácti stíhaček a šestnácti průzkumníků. Pětatřicet lodí se bez ochrany energetických štítů řítilo do zákeřného slunce v souhvězdí *Pekla*. Spojení mezi loděmi bylo jen velice slabé. Posádky se však bez ustání snažily aktivovat slabé pohony svých lodí.

Rychlost pádu do bílého trpaslíka neustále narůstala. Čas, kdy lodě spadnou do vražedného gravitačního slunce, byl spočítán přesně na vteřinu a všichni členové posádek ho znali.

Na lodích pozemské flotily nepracovali lidé se slabými nervy!

Dan Riker navštívil astrooddělení a jednal s astronomy a astrofyziky. Příliš mnoho dobrých zpráv pro něj neměli. Jejich nadšení, že zblízka poznají shluk hvězd 0-39-B, už dávno vyprchalo.

„Jsme ztraceni,“ vysvětloval Dan Riker, „pokud se nám nepodaří aktivovat pohon. Co navrhuje?“

Zlomeně klopili hlavy. Nevěděli. Měli vysvětlení, proč a jak je agregátům lodí okolním prostředím odsávána potřebná energie, ale nevěděli, jak proti tomu bojovat.

Dan Riker vykročil do strojovny a míjel přitom spojovou centrálu.

Stéblo, kterého se chytá tonoucí!

Museli dostat spojení se Zemí. A Země musí informovat POINT OF!

Pokud...!

O čemkoliv Dan Riker v této situaci přemýšlel, vždycky narazil na nějaké kdyby, nebo pokud, nebo jestliže.

Důstojníci spojové centrály zvedli hlavy. Jakýsi nadporučík podával hlášení. Vyjma POINT OF vládl na všech lodích pozemské flotily přísný vojenský pořádek a subordinace.

„Díky,“ poděkoval Riker za hlášení a pohlédl na tři techniky demontující hypervysílačku. „Co se to tady děje?“

Nadporučík odvětil: „Chceme ze tří nejsilnějších vysílaček sestrojit jednu supersilnou... Třeba se nám pak podaří navázat spojení se Zemí...“

„Vy věříte, že to půjde?“ skepticky poznamenal Riker. Ale ihned si uvědomil, že udělal psychologickou chybu.

V zoufalé situaci musí dobrý velitel dodávat svým lidem naději a odvahu.

Rychle to napravil. Přistoupil ke zkoprnělým technikům a řekl: „Zatraceně, tak na tuhle možnost jsem vůbec nepomyslel... Myslím... že takhle bychom se na Cent Field dovolat mohli...“

Nadporučík zazářil. Riker se nakazil jeho optimismem, který mu vydržel ještě i po návratu do velínu.

Tam však opět přišly pochybnosti. Kdepak, říkal si, stejně se do Cent Fieldu nedovoláme.

Osud jeho lodí byl zpečetěn. Bílý trpaslík se stane hrobem pětatřiceti lodí.

Cal vlákal do léčky POINT OF i tyhle lodě. Do pekla! A z pekla se ještě nikdy žádný člověk nevrátil. Ale jak to, že jsme se tu vůbec mohli rematerializovat?

Nálada ve velínu nebyla dobrá. Neexistovalo nic nového od chvíle, kdy ho Riker před dvěma hodinami opustil. Situace se neměnila. Lodě zrychlovaly a padaly do bílého trpaslíka.

Malá příšerka velikosti Země je strhávala do své ohnivé náruče.

Dan Riker předstoupil před obrazovky. Jeho tvář vyjadřovala bezmocný vztek. Necelé tři kilometry od HOPE padala jedna z průzkumných lodí.

Tři kilometry, a přitom nekonečně daleko!

„Peklo...“, mumlal a klel. „Co jsme to udělali? Panebože, co jsem udělal? Proč?“

Anja... Proč se s ní nerozloučil srdečněji, když už se k ní nikdy nevrátí?

Gianti nás dostali! Přece jen nás dostali! Jejich telepatické volání o pomoc bylo fingované...

Riker skřípal zuby. Gianty odjakživa nenáviděl.

Celá třetina pozemské flotily směřuje k zániku! Nejdůležitější loď s Renem Dharkem na palubě je také ztracena! Vinou Calu!

Palubní rozhlas mlčel.

Nikdo se nehlásil.

Nebylo co hlásit.

Tohle byl konec...

Pak se přece jen jedno hlášení ozvalo. Ze spojové centrály:

„Sestavili jsme supersilnou vysílačku... Ale stejně jsme se na Zemi nedovolali...“

Riker ani nic jiného nečekal. Hvězdné seskupení 0-39-B bylo hyperfaradickou klecí, ze které se nedostal ven ani ten nejsilnější signál. Obcházel po velínu jako dravec. Jeho pilotní křeslo zůstávalo prázdné.

Ale pak se uprostřed chůze zarazil.

Zaslechl v hlavě hlas.

Hlas Calu! Cal znovu žádal Dharka o pomoc!

To se Cal znovu telepaticky bavil s Dharkem?

Ale z Dharkových myšlenkových impulsů nebylo slyšet nic!

Dan Riker zíral na své důstojníky a oni na něho. V očích mužů probleskovala naděje. Naděje, že je Ren Dhark najde dřív, než se to bílé slunce stane jejich hrobem.

A všichni slyšeli Cal:

Cal to neví! Města jednoduše mizejí. Všezničující nebezpečí zasahuje z velké dálky. Rene Dharku ze Zatracenců, nenech Cal bez pomoci. My musíme svůj úkol splnit. Úkol je naším bytím!

Pak hlas ztichl.

Telepatické volání skončilo.

Rene Dharku ze Zatracenců, nenech Cal bez pomoci...

Panebože, pomyslel si Riker, Ren žije. Rene, zachraň nás! Ale jak se dozvíš, že padáme rovnou na hřbitov? Rene, kdo ti to poví? My to nedokážeme. My ne, Rene!

Musel se k ostatním otočit zády. Nesměli na něm vidět, jak mu je...

V PŘÍŠTÍM SVAZKU VYJDE

Cal Canter

OHNIVÉ PEKLO ARIM

Hypnotické volání Calu, vedoucí skupiny Giantů, zesiluje natolik, že je začínají přijímat i ostatní lidé na Zemi. Ren Dhark by se měl vypravit ke giantské radě s POINT OF, ta se však stále nevrací z experimentálního letu a není s ní možné navázat spojení. Podaří se zachránit zmizelé lodě kosmické flotily?